

03

காஞ்சனா அமிலானி
கவிதைகள்

சிங்களத்திலிருந்து தமிழில்:
இரா

கவிதைகள்

ஜெயதர்மன் பதுளை அருள்
பிரியம் - இந்தியா துல்னி
மன்கபூர் என்ரு

சரண்யா மூர்த்தி

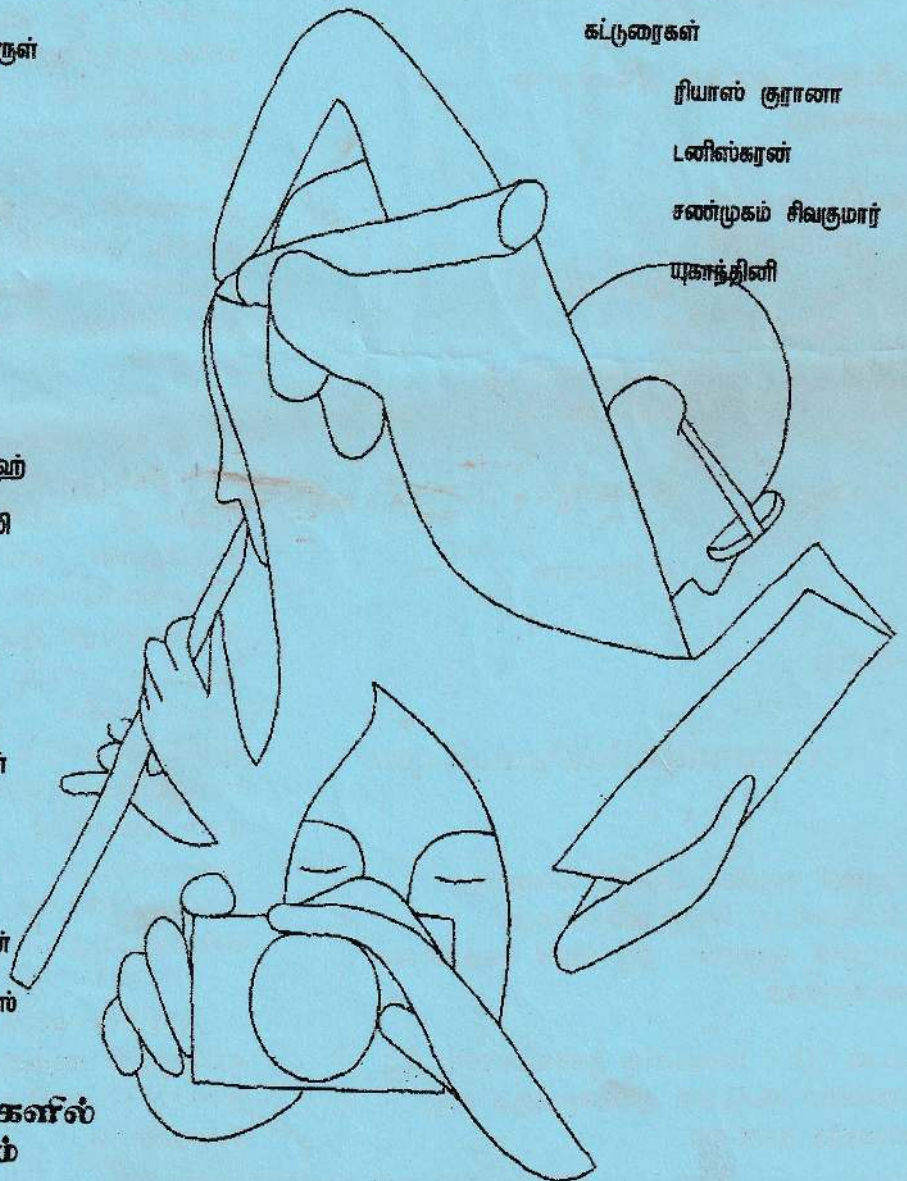
எஸ். பி. பாலமுருகன் கோ.நாதன்
நப்லா வசுமித்ர
றஸ்மி நபில்
ஜமில் ஏ.நஸ்புள்ளாவ்
மஹா ராம்பெரியசாமி
சுருணேசன் பவித்ரா யாழினி
ப.கனனேஸ்வரன் மு.கவிதாசன்
சிவனு மனோகரன் சுதேசி
சி.சிவசேகரன் செ.பிரியதர்சன்
அவிசாவளை பிரியா திமோதிஸ்

எஸ். திலகவதி

மாரிமுத்து சிவகுமார் சுந்தர் நிதர்சன்
புவனேஸ்வரி சண்முகநாதன் கேதிஸ்

கட்டுரைகள்

ரியாஸ் குரானா
டனிஸ்கரன்
சண்முகம் சிவகுமார்
யுகாந்தினி

கவிதையின் களைகளில்
அமர்ந்திருக்கும்
பறவை 03

கவிதையும் வசக மனநிலையும்

ரியாஸ் குரானா

காற்புள்ளி 03

ஜூன் 2020

பிரதம ஆசிரியர் :

மாரிமுத்து சிவகுமார்

நிர்வாக ஆசிரியர் :

சண்முகம் சிவகுமார்

கணினி பதிவும் வடிவமைப்பும் :

யுகாந்தனி

ஒவியம் : லோகா, திமோதிஸ்
இணையம்

தொடர்பு முகவரி :

காற்புள்ளி,

இல 93 B,

கோயில் வீதி,

பொன்னகர்,

அட்டன்.

பகிர்வுக்கு:

0718145874

0775343018

E-mail

sivakumarnilu@gmail.com

காற்புள்ளி சஞ்சிகை வெளிவர மனமுவந்து
நிதிப்பங்களிப்புச் செய்த மலையகத்தின்
ஜனாஞ்சக எழுத்தாளர் திரு பாலா சங்குபிள்ளை
அவர்களுக்கும்,

அட்டன் LOLC செயற்பாட்டு முகாமையாளர் திரு
தர்மலிங்கம் சந்திராஜ் அவர்களுக்கும் எமது
மனமார்ந்த நன்றிகள்.

காற்புள்ளி என்னத்திலிருந்து ...

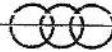
காலத்தால் ஆழியாதது நல்ல படைப்புகள்.
அன்று தொட்டு படைப்புகள் மனித வாழ்வியலை
தொடர்ந்த வண்ணமே உள்ளன. படைப்புகளுள்
கவிதை தனித்துவமானது. கவிதைப்பெருவெளி
நீளக்கூடியது. உலகை தன்னுள் உயர்க்கச்
செய்வது. மலையகமும் தன் உயர்ப்பை
கொஞ்சம் கவிதைகளின் வழியே முன்னெடுத்து
தனித்து, தற்போதும் பயணித்துக்
கொண்டிருக்கிறது.

இப்பெரும் பயணத்தில் காற்புள்ளி
மிகச்சிறிய ஓர் ஒற்றையடிப் பாதையாக கிளை
விரித்திருக்கிறது. அப்பாதையில் சில
தடுமாற்றங்கள், சில தளமாற்றங்கள், சில
உவகைகள், சில கைவிடுதல்கள் நடைபெற்ற
போது எம்மை நோக்கி வலுவான படைப்பாளர்
இதயங்கள் எம் பாதையை தன் கரங்களால்
ஏந்திக் கொண்டன. அதன் மிகப் பெரும்
சாதனையாக இந்த காற்புள்ளி இதழ் உங்கள்
கரம் சேர்ந்திருக்கின்றது. அவ்வுங்களுக்கு எமது
நன்றிகள்.

காலம் பல்வேறு நெருக்கடிக்குள் எம்மை
வீழ்த்திவிட்டிருக்கிறது. கொரோனா, குளவீ,
சிறுத்தை, அரசியல், அதிகாரம், தேர்தல்
போன்றவை எம் எதிர் காலம் குறித்த
அச்சவுணர்வையே அதிகப்படுத்தி
இருக்கின்றது. இதன் போது குரல் அற்ற மனித
மற்றும் உயர்ந்த ஜீவனங்களுக்காக நமது
படைப்பாளரின் குரல் முதன்மையானதாக
இருக்கவேண்டும். அதை நோக்கிய
சாத்தியப்பாடுகளுக்கான களமாக காற்புள்ளி
வளர வேண்டும். இவ்வீதழின் தூய ஆத்மா,
மனிதத்தோடு வேற்றுமைகளை கலைந்து
படைப்பாளர்களை ஒன்றிணைக்க வேண்டும்
என்பதே எமது பெரும் எதிர்பார்ப்பாகும்.

அதற்கு காற்புள்ளி வீரந்த தளத்தை தர
எப்போதும் காத்திருக்கிறது. நமது காலத்தின்
குரலாக நாம் மாறுவோம். வாருங்கள்
தோழர்களே.

நன்றி

கவிதைதரும் வாசக மனநிலையும்

○ றியாஸ் குரானா

கவிதைக்கும் வாசகருக்குமிடையிலான உறவு என்பது எப்போதும் முரண்பட்டதாகவே இருக்க வேண்டும் என விரும்புவன் நான். வாசகன், கவிதைப் பிரதியோடு போராடி முடிவற்ற ஒரு வினையை செயலுக்கு கொண்டுவர வேண்டுமென்றும் விரும்புவன்.

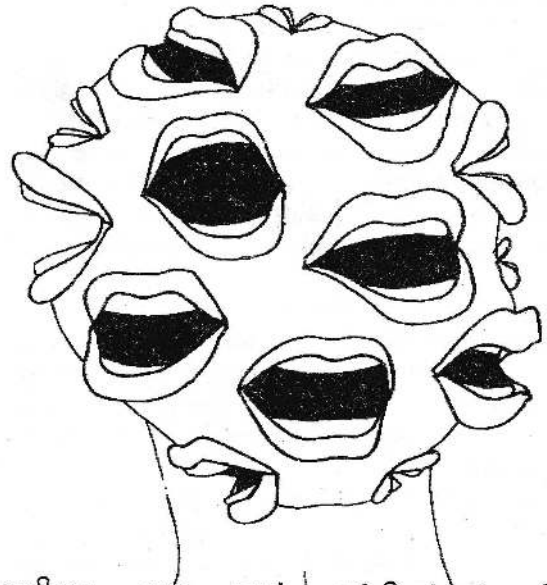
இலக்கிய பிரதிகள் தம்மிடம் ஏதோவொரு அர்த்தத்தை கொண்டிருக்கின்றது என நம்பும் ஒவ்வொருவரும் முதலில் வாசகராக மாறிவிடுகிறார். அடுத்துதான் இலக்கியப் பிரதியோடு எப்படி வினையாற்றுவதென்ற விசயமாகும். இலக்கிய பிரதிகள் அதனதன் இயல்பிலேயே பெரும்பாலும் மறைமுகமாக எதையோ பேசுவதாகவே இருக்கும். அதிலும் கவிதைப் பிரதி கொஞ்சம் ஆழமாக இதை செய்துவிடும். அப்படிச் செய்வகினூடாகத் தான் தன்னை அது கவிதைப்பிரதியாக தக்க வைத்துக் கொள்கிறது.

இலகுபடுத்தி இதை விபரிப்பதென்றால், சூழலில் சாதாரணமானது என கருதப்படும் ஒரு விசயத்தை நாம் இதுவரை சந்தித்திராத அசாதாரணமான ஒன்றாக மாற்றி உருப்பெறச் செய்வதுதான் கவிதைப் பிரதி. இது மிக அடிப்படையான ஒன்று. இதை விரிவாக சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் பேசுவோம். யதார்த்தத்தை பிரதிபலிக்கின்ற ஒன்றாக கவிதைப் பிரதி நெடுங்காலமாக இங்கு பயிலப்படுகிறது. அதன்மீது பெரும் விமர்சனம் எனக்குண்டு.

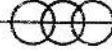
நாம் அறிந்து வைத்திருக்கின்ற உண்மைகளை, நமது நம்பிக்கைகளை மேலும் உறுதிப்படுத்துபவைகளை, நாம் அடிக்கடி உணரும் ஒன்றை இந்தப் பிரதி கதையாடுகிறது என உணர வைப்பதே கவிதைப்பிரதி என்றும் அதன் பணி என்றும் கருத முயற்சிப்பவரே இங்கு வாசகர் என ஆகிவிட்டிருக்கிறது. உண்மையில் வாசகர் என்பது அபபடியும் இருக்கலாம் என்பதே ஆகும். ஆனால், அப்படி மட்டுமிருப்பதே வாசகர் அல்ல. எழுத்து எவ்வளவு பன்மையானதோ அந்தளவு பன்மையானதாக பெருகி கிடப்பதே வாசகர் என்ற ஒரு மனநிலையாகும். ஆம், வாசகர்

என்பது நபர்கள் அல்ல. குறிப்பிட்ட தருணங்களில் அதாவது பிரதிகளை எதிர்கொள்ளும் தருணங்களில் நபர்களிடம் தோன்றும் ஒருவகை மனநிலையைத்தான் வாசகர் என்று அழைக்க முடியும். மற்றப்படி ரசிகர் என்பதைத்தான் வாசகர் என நாம் பாவிக்கிறோம்.

நமது நம்பிக்கைகள், நமது கருத்து நிலைகள், நமது கவித்துவம் குறித்த புரிதல்கள், ஏன் நாம் கவிதை என பொதுவாக உருவாக்கியிருக்கும் அது குறித்த மனநிலை வடிவங்கள் போன்றவற்றை கலங்கடிப்பதாக, சந்தேகிக்க வைப்பதாக கவிதைப் பிரதி இருக்க வேண்டுமென்றால், நாம் கவிதைப் பிரதியோடு முரண்பட வேண்டுமென்று தோன்றுகிறதல்லவா? ஆகவே, கவிதை என்பது நமது கருத்துக்களை, கவித்துவமென்று பொதுவாக சந்தேகமின்றி உருவாக்கி வைத்திருக்கும் பொது உளவியலை, அழகான சொற்களில் சுமந்து வந்து நம்மை ஆறுதல் படுத்துவதாக இருக்க முடியாது என்று இங்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

கவிதை என நாம் ஏற்றிருக்கும் பொது உளவியலை சாந்தப்படுத்துகின்ற எந்த கவித்துவப் பிரதியும் அனேகமாக கவிதையாக இருக்க முடியாது. அதை மீறி நாம் அதை கவிதையாக ஏற்றுக்கொண்டால் உண்மையில் அது கவிதை குறித்த நமது பழைய புரிதலை நியாயப்படுத்துகிறது என்றே அர்த்தமாகும். நிச்சயமாக கவிதையின் அசாத்தியங்களை, இதுகாறும் சாத்தியமற்றது என கருதிய அம்சங்களையும் புனைவு உத்திகளையும் கொண்டு கவிதையை நிகழ்த்துதல் அந்தப் பிரதி உருவாகவில்லை என்றே நாம் கருத வேண்டியிருக்கும். அதுபோலதான் வாசகர் என்ற மனநிலையும்.

புதிதாய் ஒன்றை அறிந்து
கொள்வதற்கான தயார்நிலையிலும் அதற்கான
வழிவகைகளிலும் வினைபுரிய வேண்டும்.
நம்மை கலங்கடிக்காத, சங்கடத்தை ஏற்படுத்தாத
நிலையில் நமது பழைய புரிதலை தொந்தரவு
செய்யாத நிலையில் இருக்கும் எந்தக்
கவித்துவப் பிரதியையும் கவிதையாக ஏற்க
மறுக்கும் மனநிலைதான் வாசகர் என்பதாகும்.

கவிதை பிரதியோடு கிடந்து தீவிரமாகப்
போராடி அதனோடு வினைப்புரியும்
ஆற்றல்களையும் வளங்களையும் பெருக்கும்
மனநிலையைத்தான் நான் 'வாசகர்' என்ற
சொற்களால் அழைக்க விரும்புகின்றேன். இங்கு
அடிப்படையான ஒரு கேள்வி எழும்புகிறது
கவிதைப் பிரதியுடன் இந்தக் கடினமான
போராட்டம் அவசியமானதுதானா என்பதுதான்
அது. ஆம், நிச்சயமாக இலக்கிய பிரதிகளில்
கவிதைக்கு மாத்திரம் இது மிக அவசியமான
ஒன்று. ஏனெனில், அது எந்தச் சாதாரணமான
விசயமெனினும் அதன் பண்பையும்
கருத்துநிலைகளையும் முற்றிலும் புதிய ஒன்றாக
மாற்றியமைக்கின்ற வேலையைச் செய்வதாகும்.
எந்த முன்னுதாரணங்களின்றிய ஒரு
நிலையில் செயற்படுவது. இந்த
முன்மாதிரிகளை முற்றாகப் புறக்கணிப்பதுதான்
கவிதையின் வேலையே. அப்படி
செயற்படுவதால்தான் அது கவிதையாக
தன்னை நிலை நிறுத்துகிறது. மிகவும் புதிதான
அனுபவச் சூழலுக்கு அறிமுகப் படுத்துகிறது.

இப்போது கவிதைப் பிரதிக்கும்
வாசகருக்குமிடையிலான உறவு எப்படிப்பட்டது
என்பது ஓரளவு புரிந்திருக்குமென்று
நினைக்கிறேன். எனினும், இதை கருத்து
தளத்திலும் கொஞ்சம் விவாதிக்கலாம் என்று
நினைக்கிறேன்.

பிரதி அர்த்தத்தை கொண்டிருக்கிறது அதாவது
மொழியாலான ஒரு நிகழ்வுதான் பிரதி
என்பதால் மொழிவழியாக தாக்கமுற்ற
நிலையில் ஒரு அர்த்தத்தை கொண்டிருக்கிறது
என்றும், சூழல்தான் பிரதிக்கான அர்த்தத்தை
உருவாக்குகிறதென்றும், ஆசிரியனின்
நோக்கமே ஒரு பிரதியை
உருவாக்குகிறதென்றும், ஆசிரியனின்
நோக்கமே ஒரு பிரதிக்கான அர்த்தத்தை
கண்டடைவதில் முக்கியமான தென்றும்,
இல்லை, வாசகனே பிரதிக்கான அர்த்தத்தை
கண்டுபிடிக்கின்றான். அவனினூடாகவே பிரதி
தனது அர்த்தத்தை உருவாக்குகிறது என்றும்
பல கருத்து நிலைகள் இருக்கின்றன.

கடைசியாக கவனயீர்ப்பை பெற்ற கருத்து
நிலை, வாசகனை முதன்மைப்படுத்தியது என
இதுவரை அறிந்திருக்கிறோம். எனினும்

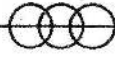
அனைத்து கருத்துநிலைகளும் உலகளவில்
செல்வாக்குடனே இருக்கின்றன. இதுதான்
ஆச்சரியமான ஒன்று. இதில் குறித்த ஒரு
கருத்துநிலைதான் முக்கியமானது என்று எந்தச்
சட்டங்களில்லை. இப்படியான தீர்க்கமான
வரையறை இல்லாமிருப்பதுதான்
இலக்கியத்தின் வெற்றியும்
சுட. இன்னும் மிகச் சுதந்திரமான ஒரு
வெளியாக இலக்கியம் கருதப்படுவதற்கும்
இதுதான் காரணம்.

இந்த கருத்துநிலைகளின் உள்ளார்ந்த
ரீதியாக இயங்கும் முக்கியமான இரண்டு
விசயங்களை இங்கு சுட்டிக் காட்டலாம் என
நினைக்கிறேன். ஒன்று ஆசிரியர் மாணவ
அல்லது குரு சீட புரிதல் முறை. மற்றையது
கண்டுபிடித்தல் முறைமை. இந்த இரண்டு
முறைகளிலும் தான் பிரதிக்கான அர்த்தம்
உருவாக்கப்படுகிறது. இரண்டு முனைகள்
இதிலிருக்கின்றன. ஒன்று அறியப்பட வேண்டிய
நிலையிலிருக்கின்ற முனை. மற்றையது அறிந்த
முனை. உதாரணமாக இப்படி இதை
விபரிக்கலாம். குரு அறிந்தவராகவும், சீடன்
அறியப்பட வேண்டியவர் என்பதாக
ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார். ஒரு முனை
செயலாக்கமானதாகவும் மற்றையது
செயலாக்கமற்றதாகவும் அமைக்கப்படுகிறது.
கண்டுபிடிப்பு முறையும் இப்படிதான். இயற்கை
இருக்கிறது. மனிதன் செயலாக்கமான பகுதி.
இயற்கையை தனது ஆற்றலினால்

அர்த்தப்படுத்துகிறது. இவ்வளவுதான்.

அர்த்தத்தை கண்டுபிடிப்பதில் உதவுவதாக
நம்பும் இந்த இரு வழிமுறைகளும் ஒரு
முனையை செயலாக்கமற்றதாக நம்ப வேண்டிய
தேவையில் இருக்கிறது. அப்போதுதான்
அர்த்தம் என்பது உருவாக்கும் என
கருதப்படுகிறது. இதையே இலக்கியத்திலும்
பாவிக்கின்றனர். ஏன் அனைத்திலும் இதுதான்.

இலக்கிய பிரதியை சந்திப்பதற்கும் புரிந்து கொள்வதற்கும் குறிப்பிட்ட ஒரு உண்மை தேவையில்லை. குறிப்பிட்ட ஒரு வழிமுறையும் தேவையில்லை. ஆனால், இலக்கிய பிரதிக்கும் வாசகனுக்குமிடையில் உரையாடல்தான் தேவை. அதிலும் கவிதைப் பிரதியோடு வினையாற்றும் போது இரண்டு முனைகளும் அதாவது பிரதியும், வாசகரும் செயலாக்கமான நிலையை எடுக்க வேண்டும். அனுபவம் என்பது ஒற்றை மனிதனின் தனித்த மனநிகழ்வு அல்ல. எனவே இலக்கிய வாசிப்பென்பது ஓர் உரையாடல். வாசகன் பிரதியுடன் மொழிவழி உரையாடலில் ஈடுபடுகிறான். மொழிவழி நிகழ்வதாலேயே அது தனிமனித அனுபவம் சார்ந்ததல்ல. பிரதி சில காலங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்டதெனினும், பல ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்டதெனினும் அது கடந்த காலத்தைச் சுமந்து நிற்கின்றது. இங்கு வாசகனே நிகழ்காலத்தை தன்னில் கொண்டுள்ளான்.

வாசிப்புச் செயலில் இரண்டு காலங்கள் சந்தித்துக் கொள்கின்றன. கலக்கின்றன. முரண்படுகின்றன. எனவே, பிரதி ஏற்கனவே அர்த்தத்தை கொண்டிருக்கின்றது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. அதுபோல, வாசகனே அர்த்தத்தை கண்டுபிடிக்கின்றான் என்ற பேச்சுக்கும் இடமில்லை. வாசிப்பின்போது அர்த்தம் மெதுவாக நிகழ்கிறது. உண்மைகள் தங்கள் இருப்பை புதுப்பித்து அவிழ்கின்றன. அதனைப் புரிதல் என்கிறோம். பிரதி வாசிக்கப்படுகிறது என்றால் அங்கு இரண்டு காலங்கள் சந்தித்துக்கொள்கின்றன என்று பொருளாகிறது. இது தொடுதளங்களின் சந்திப்பு (குரளழை முக ர்முசணைமுனெ) ஆனால், இந்தச் சந்திப்பும் இரவும் பகலும் எங்கே சந்தித்துக்கொள்கின்றது என கண்டுபிடிக்க முடியாத மங்கலான ஒருபுள்ளி போன்றது.

வாசகனே அனைத்தும் அல்லது பிரதியே அனைத்தும் என்ற இரண்டு கருத்துநிலைகளும் இங்கு சங்கடமான நிலைக்குச் சென்றுவிடுகிறது. கடந்தகாலம் மற்றும் நிகழ்காலம் என்பது மாத்திரமல்ல, வாசகனின் எதிர்காலம் குறித்த எதிர்பார்ப்பு திட்டம் என்பவைகளும் இந்த பிரதி வாசிப்புச் செயலில் பங்கேற்கின்றது.

இந்தச் சந்திப்பு எப்போதும் முரண்பாடு கொண்டதாகவே இருக்க வாய்ப்புள்ளது. அது போல சில தருணங்கள், இடங்கள், இதமான சந்திப்புகளாகவும் செய்கிறது மொழி அனுமதிக்கும் எல்லைக்கூடாக இந்தச் சந்திப்பு நடந்தேறுகிறது. அந்தச் சந்திப்புப் பற்றிய கதைகளின் வியாக்கியானமே கிட்டத்தட்ட அர்த்தமாகும். இது ஒவ்வொரு சந்திப்பின் போதும் முற்றிலும் வேறுபடக்கூடியது.

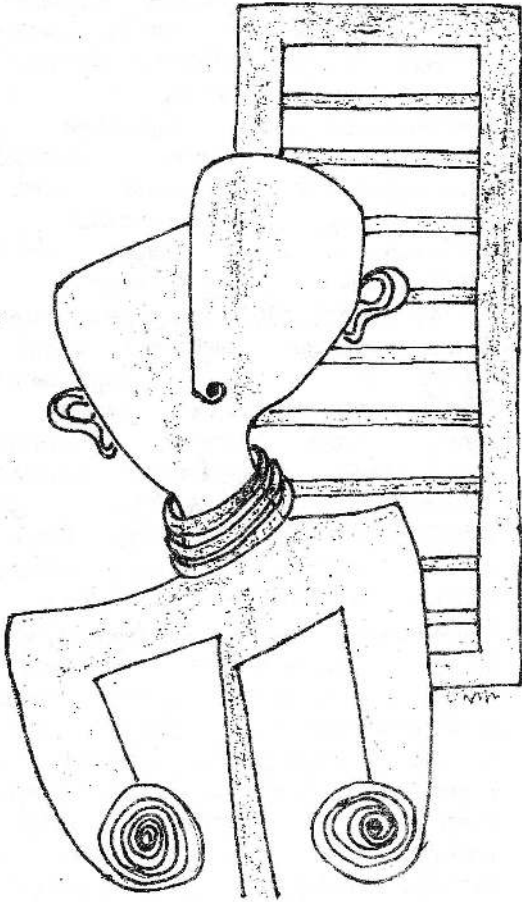
எனவே, அர்த்தங்கள் பெருக வாய்ப்பைத் தருகிறது.

ஆகவே வாசிப்பென்பது மிகச் சிக்கலான ஒரு நிகழ்வு. வாசிப்பின்போது பிரதி மாத்திரமல்ல வாசகனும் உருமாறுகிறான். இந்த உருமாற்றம் நிகழாது போனால் அங்கு உரையாடல் இல்லை என்றே அர்த்தமாகிறது. உரையாடல் வாசிப்புச் செயற்பாடு என்பதை தெரிதா மறுத்திருப்பார் என்பதையும் இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். மிகச் சிக்கலான ஒரு நிகழ்வு. வாசிப்பின்போது பிரதி மாத்திரமல்ல வாசகனும் உருமாறுகிறான். இந்த உருமாற்றம் நிகழாது போனால் அங்கு உரையாடல் இல்லை என்றே அர்த்தமாகிறது. இன்னும் கொஞ்சம் விரிவாக சொல்வதென்றால், வாசகன் என்பது பிரதியுடன் வினையாற்றும்போது உருவாகும் மனநிலை. பிரதியில் அர்த்தத்தை கண்டுபிடிப்பதில் பங்காற்றுவதான் வாசகனின் பணி. மாறாக பிரதியிலிருந்து உண்மையை எடுத்துச் சொல்வதல்ல. பிரதி என்பது, அர்த்தங்களை கண்டுபிடிக்க பங்களிப்புச் செய்யும் வாசகர்களுக்கு ஏதுவான சூழலை வழங்குவது தான். அதிலும் கவிதைப் பிரதி மிகவும் சூட்சுமமான வழிமுறைகளையும், தந்திரோபாயங்களையும், நமக்கு என்றுமே பழக்க மற்ற புனைவு நிலவரங்களையும் உருபெருக்கி, அர்த்தங்களை கண்டுபிடிப்பதில் சவாலை எதிர்கொண்டு அர்த்தத்தை கண்டுபிடிப்பதில் பங்களிப்புச் செய்வதில்தான் வாசகன் என்ற மனோபாவம் விரிவடைகிறது. அடுத்த எல்லைக்குச் செல்கிறது. ஆகவே, கவிதைக்கும் வாசகனுக்குமிடையிலான உறவு பெரும் ஆற்றல்களைக் கொண்டு மெல்ல மெல்ல வளரக்கூடிய ஒன்று. அதே நேரம் தற்செயலானதும் கூட. இந்த ஆச்சரியமிக்க உறவை இழந்துவிடுவதினூடாக வாழ்வின் தருணங்கள் பழகப்பட்டு போகின்றன. வாசகர் என்ற ஒரு மனநிலை பிரதி என்ற மொழியாலான ஒரு நிகழ்வை சந்தித்தல் என்பதே பிரதியுடனான நமது உறவாக கொள்ள முடியும். அந்தச் சந்திப்பின் கதைகளை வியாக்கியானம் செய்வதே வாசிப்பாகும்.

பிரதியில் அர்த்தத்தை கண்டுபிடிப்பதில் எப்படியான பங்களிப்புகளைச் செய்ய முடியும் என்று சிந்திப்பதுதான் இலக்கியத்தில் செயற்படுதல் என்பதுமாகும். நாம் இப்போதெல்லாம் ஒரு பிரதி தன்னை எப்படி கவிதையாக நிகழ்த்திக் காட்டுகிறது என் சிந்திக்கும் முயற்சியில் கவனத்தை செலுத்துவதில்லை. அதற்கு மாறாக இந்தப் பிரதி கவிதையாக இருக்கிறது என நம்பிவிடுகிறோம். அதற்கு மரபுரீதியிலான சில அடையாளங்கள் எழுதாத விதியாக இருந்து

உதுவி செய்கின்றன் ஆக, ஆதற்கு ஆடுத
நிலையிலுள்ள இந்தக் கவிதை என்ன
சொல்கிறது என்றே யோசிக்கிறோம். உண்மை
அப்படி அல்ல. ஒரு பிரதி தன்னை கவிதையாக
நிகழ்த்திக்காட்ட எப்படிக் கவிதை
உள்ளவர்களில் செயற்படுகிறது என்பது
முக்கியமானது. இந்த ஆழ்ந்த வாசிப்பு
முறையை கண்டடையும் போது, நாம் யாரும்
கவிதைக்கும் வாசகருக்குமான உறவு பற்றி
கவலைகொள்ள ஏதுமிருக்கப்போவதில்லை.

ஒவியம் லோகா

புகை

என் ஆத்மாவின் தீயை
தீட்டிச் செல்கிறது
அந்த புகை...!

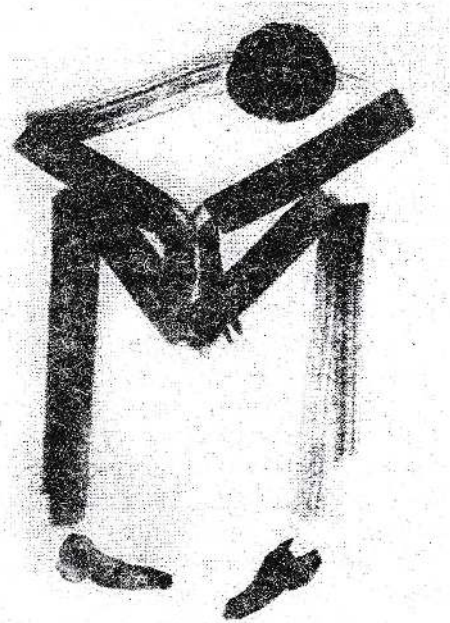
வசப்பா துளைகளால்
அது
கரம் நீட்டுகிறது...

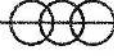
தெளிவில்லாத காட்சிகளை
முன் நிறுத்தியபடி,
தெளிந்த நீரோடை போல்
அந்தரங்கம் பேசிச் செல்கிறது

பூத்து குலாங்கிய பூக்களின்
கதைகளை
காற்றின் அலைகளில்
கரைத் தொடா ஏக்கங்களோடு
கதவுகளை தட்டுகிறது

திறப்படும் அறைகளை
காவுகொண்டு நுழையும் புகை,
என் ஆத்மாவின் நெடியை
ஒலியமாக்கி,
உங்களுக்கு பரிசளிக்கிறது
பின்
என் மரணத்தை அறிவிக்கிறது

• ஜெயதர்மன்

I

வீதைப்பதற்கு நிலமில்லை என்பதால்
வீதைகளை
ஒரு பொட்டலத்திற்குள் சுற்றி
வைத்திருக்கிறான்.

நிலம் பற்றிய அவன் கனவுக்குள் தான்
வித்துகள்
முளைவிட்டிருந்தன

உறங்கு நிலை கண்ட வித்துகளை
அடிக்கடியவன்
தொட்டு பார்க்கும் போதெல்லாம்

நிலமும் வீதைகளும்
வீதைகளும் நிலமும்

தாரத்தப் புள்ளியாய்
கண் சிமிட்டி மறைகின்றன.

2

யிதயிஞ்சிய கற்பனைகளால் அவன் உலகம்
எப்போதும் அழகாகவே இருக்கிறது.
வாழ்வின் பிடித்தம் எதுவென கேட்டால்
சட்டென இந்த வாழ்தலை விட வேகிராரு
தேவகணம் பற்றி சிந்தித்ததேயில்லை
என்பான்.

அவன் முரண்களின் முடிச்சு.
காலம் திறக்காத கட்டுப்பெட்டி.
அலைகளின் கொந்தளிப்பு போல மனதிற்குள்
பேரோலம் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தாலும்
முகத்தில் சலனமேயின்றி அவன் காட்டும்
புன்னகையில் கோய நிலவுகளின் பிரகாசம்
ஒளிரந்துக் கொண்டேயிருக்கும்.

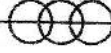
நிர்ப்பந்தங்களை அஞ்சை என்பான்,
கட்டமைப்புகளை மணித வக்கிரம் என்பான்,
சம்பிரதாயங்களை
சுவப்பெட்டிக்குள்ளிட்டு மூடவேண்டும் என்பான்.
பிரபஞ்சத்திலவன் தனித்திருப்பதாகவும்
சொன்னாலும்
அவனைச் சுற்றியெழும் ஓசைகளை தாளாது
செவிகளை மூடிக் கொள்வதாகவும்
ஒப்புவிப்பான்.

அவன் சந்தோசமாயிருக்கிறான்
தாழ்ப்புறக்கும் சாம்பல் நிற பறவைகளின்
சிறகுகளில் தன் கனவுகளை ஏற்றி
வைத்திருக்கிறான்.
மின்மினிகளின் ஒளிக்கற்றைகளில் வேதம்
பயில்கிறான்.

ஆனால்,
எனக்குத்தான் தோன்றுகிறது
அவன் வாடி இந்த உலகம்
போதுமானதாகவில்லை
இரவின் நிறம் போன்ற அவன் காலங்கள்
நிலா தேசத்தை போல
வெளிச்சப்பூக்களால் நிரம்ப வேண்டும்.

பதுளை அருள் கவிதைகள்

1

பலான் உலகம்

ஒரு பலான் சூரியன்
ஒரு பலான் நிலவு
கீழ்
நிறைய பலான் மனிதர்கள்

மெல்லியக் கண்ணாடிக் குவளைக்குள்
மிதக்கிறது உலகம்
உளறல்களும் தத்துவங்களும்

முக்கியமாக
கண்டு பிடிக்கப்பட்ட நேர்மைகளும்

வருக்கப்பட்ட விதிகளும்
கேலி செய்யப்பட்டவைகளாக
உபயோகமற்ற ஒரு பலானாக

கூரான பொருளால் கிழியாத
வெடிக்காத மிக உறுதியான
பலான் மிதக்கிறது
மனத்திற்கு வெளியே

திடிநென்று என்ன திருப்பிடம் அங்கு தான்
என்கிறாள் ஒரு இரகசியம் அங்கு, இன்ன
நிற பேதலில்லை என்கிறாள் காதில்

அழிந்த வனப்பின் சாம்பலிருந்து
பிறக்கிறது ஒரு பறவை.
இரும்புகளிலான அதன் அலகில்
பலானின் நதி.
எங்கே பறக்கிறது அது எங்கே
போகிறது.

பலானான உன்னைத் தழுவிவது
நினைவில் உள்ளது.
உன் தூதரீழும் நான் கண்ணாமூயால்
செய்யப்படேன்.
அழிவாய்வே ஒருகிராய்
பலான் இரத்தம்
பலான் இடியம்
பலான் உதடுகள்

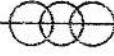
கண்ணாடிப்பற்கள்.

பிரியம் கவிதைகள் - இந்தியா

2

கைகளை முடிமிருந்தாள்.
என்ன வைத்திருக்கிறாய் என்றேன்.
நாணமுற விரித்த கீடது கையில்
ஒரு சூரியன்
சுதனைச் சுற்றும் கோள்கள்
அவற்றைச் சுற்றும் நிலவுகள்
சுபற்றுக்கக்கருகே கோடி, கோடி
நட்சத்திரங்கள்
சித்தனையும் கடந்து
முரிமைப் போன்ற ஒரு கோளில்
உள்நுழைந்து தேய்ந்தார்ந்த
போது
என்னைப் போலவே ஒருவன்
கிவையைப் போலிவையான ஒருத்தியிடம்
வலது கையைப் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறான்.

கவிதை ஒன்று

சில பொம்மைகள்

01.

அறையில் தன்னோடு வளரும் பொம்மையின்
பொது ஒழுங்குகளை மீறிய
ராகங்களையும் நடன அசைவுகளையும்
ரசித்துப் பழகிப்போன ஒரு பொம்மை
தான் கனவும் பிரபஞ்சத்தின்
அத்தனை எல்லைகளையும் தரிசித்துவிட
புதுப்புது இறக்கைகளை
தன்னில் வரைந்து கொண்டிருக்கிறது.

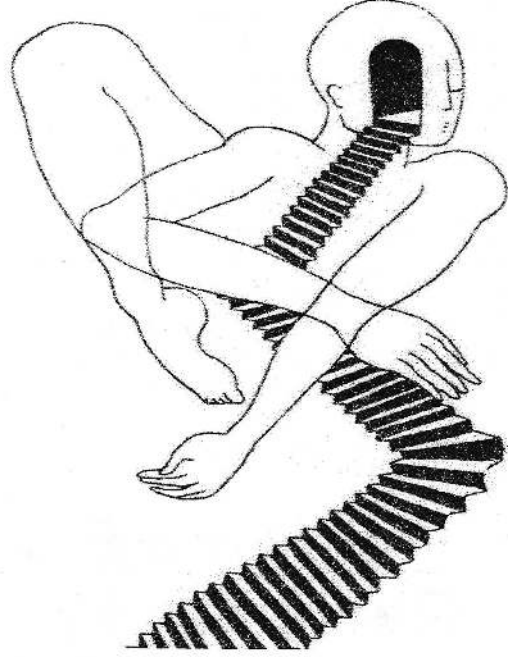
02.

பெரும் மேடைகளுக்கென தயாரிக்கப்பட்ட
அந்த பொம்மையின் செவிகளுக்கு
உள்ளூர் இசைகள் கேட்கவே இல்லை.
அல்லது கேட்காதது போல்
பொம்மை ஆடிப் பாடிக் கொண்டிருந்தது.

03.

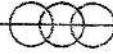
நான் எனும் பொம்மையைத் தேடி
எனக்குள் அகழ்வாராய்ச்சியைத்
துவங்கினைன்.
சுற்றியிருந்த எல்லா பொம்மைகளும்
கடவுள்களாக மாறின.

சூர்யன் கவிதைகள்

கவிதை இரண்டு

என்னிடம் ஆடுகள் இருந்தன.
ஆடுகளுக்கென ஆயிரம் கனவுகள்
இருந்தன.
எனக்கு ஆடுகளே கனவுகளாகி
இருந்தன.
நாங்கள் அடிக்கடி பேசிக் கொள்வது
கனவுகளில் தான்.
சீலவேளை நாங்கள் சொற்களாகி
இன்னும் சீல ஆடுகளுடன் பேசிக்
கொள்வோம்.
இப்பிரதும் ஓர் ஆடுதான்.

சொற்களில் சுழலும் பிரபஞ்சம் - மன்கபூர்
கவிதை நூல் விமர்சனக் கட்டுரை

1994ம் ஆண்டு - அது நான் முதலாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருக்கும் காலப்பகுதி அக்காலப் பகுதியில் தனது முதலாவது கவிதை தொகுதியான 'குரோட்டன் அழகி' யினை வெளியிட்ட கவிதைக்காரர் மன்கபூர் எனது முப்பத்து மூன்றாவது வயதில் மூன்றாவது தொகுதியான 'சொற்களில் சுழலும் பிரபஞ்சம்' கவிதைப் பிரதியினை கைகளுக்கு தந்திருக்கின்றார். கிட்டத்தட்ட மூன்று தசாப்த இடைவெளியில் மூன்றே தொகுதிகளை வெளிக்கொணர்ந்திருக்கும் மன்கபூர் இவ்விடைவெளிக்குள் தன் கவிதைகள் மீது ஏற்படுத்தியிருக்கும் மாற்றமும் சொற்களை கையாண்டிருக்கும் நுட்பமும் மிகமிக அற்புதமானதும் கவனத்திற்குரியதுமாகும்.

நெருப்பிட்டுக் கொளுத்த
எனது பச்சைப் பயிரை வாட்ச்செய்கிறது.
சுவாய் சூப்ப
நெருப்பிற்குள் ஊதி குடு களற்ற
குளித்தினேன்.
இந்தப் பச்சைப் பயிர்களை வாடாமல்
பார்க்கவேண்டும்.
அதன் ஜீவிதலுக்காய். எல்லோரின்
ஜீவித்தலுக்குமாய்...

எனத் தொடரும் இப்புனைவை எல்லோரின்
ஜீவித்தலுக்குமாய்... என்ற இரண்டாம் பந்தியோடு
நிறுத்திவிட்டு மனித மன்றைவகையின் மீதான
மன்கபூரின் பார்வையை முன்வைத்தால்
வாசகனாய்

எனக்குள் கவிதைபிரதி மீது எழுந்த பிரியம்

காலாவதி எனும் சொல் சொற்களுக்கு பொருந்துவது இல்லை.

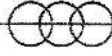
டனிஸ்கரன்

மிகமிக கவனமாக கையாண்ட தன் சொற்கள் தன்னை மீறி எங்கே ஒரு வன்முறையை செய்துவிடுமோ அல்லது மனிதமற்றவைகளை தாக்கி பாதித்துவிடுமோ என்பதில் கவனத்தை குவித்து தான் கட்டமைத்திருக்கின்ற கவிதை சொல்லிகளுக்கூடாக வடிவமைத்திருக்கின்ற விதம் இதுவரை இருந்த பொதுப்புத்தியிலிருந்து மாற்றத்தை உருவாக்கியிருக்கின்றது. அது மனிதமற்றவைகளின் இருப்பின் மீது அக்கறை செலுத்தியிருக்கின்றது. அதே சமயம் அவ்வக்கறை மனிதனுக்காகவே மனிதமற்றவைகள் என் அக்கறையல்ல மாறாக மனிதமற்றவைகளின் இருப்பின் மீதான அக்கறை. எல்லோரின் ஜீவித்தலுக்குமான அக்கறை. உதாரணத்திற்கு 44 ம் பக்கம் வருகின்ற 'மாற்று வழி' என்ற கவிதை

ஏராளம். அதேவேளை 'மாற்றுவழி' என்ற முழுமையான பிரதிக்குள்ளும் கவிதை சொல்லி இயங்குகின்ற அல்லது நிகழ்த்தியிருக்கின்ற மனிதமற்றவைகள் மீதான பார்வையும் வேலைப்பாடும் அற்புதமானது. புனைவு சாத்தியமாயிருக்கும் சாட்சி அக்கவிதை.

என் பார்வைக்கு இச் 'சொற்களில் சுழலும் பிரபஞ்சம்' என்கின்ற முழுமையான புனைவுத் தொகுப்பையும் ஒரு பொதுவான பார்வைக்குள் கொணர்ந்து முன்வைப்பதில் சாத்தியம் இல்லாத ஒன்றாக தோன்றுகின்றது. ஒவ்வொரு பிரதிக்குள்ளும் இருக்கின்ற வேறு வேறு கவிதைசொல்லிகள் தான் சொல்ல முனைகின்ற அல்லது புனைவில் சாத்தியமாக்கியிருக்கின்ற விடயங்கள் வெவ்வேறானவை. ஆதலால், மொத்த கவிதைகள் குறித்தும் என் பார்வையை முன் வைக்காமல் இதிலுள்ள இரு புனைவுகள் குறித்த என் பார்வையை முன்வைத்து இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்யலாம் என்பது என் எண்ணம்.

எனது உள்எப்பூமரக் கன்னி உதிர்ச்சிறுது.
தென்னம் பூப்போல சொரிந்து கிடக்கிறது
வெட்சித்து வெட்சித்து
உலர்ந்த பூக்கள் சேர்ச்சிற்ற மயானம்
எனது வாசல்.

--- ஒன்று ---

வாசல் மரம்

பூக்களால் நெய்த புடவை உடுத்து
வாசலில் நின்று கையேந்துகிறது மரம்

வயிற்றில் நெருப்பாய் பாயும் சிற்றாற்றில்
அவள் குளித்து நாணிப்போய்
வீழ்களின் குட்டித்தூக்கம் இமைகளில் தொங்கும்
ஏந்தும் பாத்திரத்தில் கொஞ்சம் அரிசியும்
சீல்லைகளும் சலசலத்து கிடந்தன.
கூடவே மரங்கள் போட்ட கன்றுகளின்
தளர்கள்
காற்றில் அசைந்தாசைந்து
முந்தானையின் முடிச்சைக் கடித்தன.
அவர்கள் பார்வைக்குள் நிறைந்து
கிடக்கின்ற பசியை
நான் கொடுக்கும் சிறுதொகையும்
அல்லது புழுங்கரிசு ஒரு சுண்டும்
ஏது செய்யப்போகின்றன?

வாசல் மரம்

முனையாத ஒரு வேட்புமரம்
சீல நிமிடங்களில் பட்டுப்போகும்
மீண்டும் தழைக்கும்.

யாசகம் வேண்டி ஒரு கோயில் வாசலிலோ
பள்ளிவாசல் கதவுகளுக்கு முன்னாலோ
நிற்குகொண்டு கையேந்தி நிற்கும் பலவேறுபட்ட
பெண்களின் ஒற்றைக் குரலாக நீளும் மேலே

நங்கள் வாசித்த 'வாசல் மரம்' என்ற பிரதி எனது
வாசிப்புக்கு உட்பட்டு இத்தொகுப்பில் மிகமிக
கவனம் பெறக்கூடியதும் வாசகனை
கேள்விக்கேட்டு ஒருவித அதிர்வுகளைத்
தரக்கூடியதுமான ஒன்று.

யாசகம் ஏந்தும் பெண்ணை மரமாக மாற்றிய
இப்புனைவின் இறுதியில் கவிதைசொல்லி எழுப்பும்
வினா யாசகர்களின் அகவுலகு அல்லது
அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய உணவு உடை
மற்றும் பணம் என்ற தேவைகள் கடந்து
பாலியல்தேவை வரை ஆழமாக நீள்கிறது. அ
வேளை பெண்ணிய நிலையில் இருந்து
இக்கவிதையை அணுகுவோமானால், ஏன்
துயரங்களையும் கையறு நிலையினையும்
பெண்ணுக்கு மட்டுமாக பொருத்தி இப்புனைவு
நிகழ்ந்திருக்கிறது என்ற வினாவும் வாசகனுக்கு
எழ நிறையவே சாத்தியப்பாடுகள்
காணப்படுவதையும் இக்கட்டுரையின் குறிப்பிட்டாக
வேண்டும்.

--- மற்றொன்று அல்லது திரண்டு ---

சுதந்திரம் கோரும் ஸாற்கள்

இரண்டு காகங்கள்
தென்னை வட்டுக்குள்
சண்டை பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு காகையின் சொண்டிலும்
வெவ்வேறுவாணங்களில்
பல்வேறு மிசாற்கள் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன.

ஒருகாகம்
தான் கடலில் அள்ளியவை என்றும்
மற்றது தெருவில் பொறுக்கியவை என்றும்
தத்தம் தரப்பை உயர்த்திப்பிடித்து
சொண்டுகளைக் கூர்மைப்படுத்திக்
கொள்கின்றன.

எனக்குப் பொறுத்திட இயலவில்லை
இவற்றின் சண்டைகளில் ஜனநாயகம்
இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை

இரண்டு காகங்களும் தோந்தெடுத்த
சொற்களை செவ்மடுத்துவிட்டு
நூலகத்தின் உசாத்துணைப் பகுதிக்குள்
வீரகின்றன.

வீர்த்து வைத்த புத்தகங்களின் பக்கங்கள்
மின்விசிறியின் காற்றில்
அசைந்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

இப்போது நீங்கள் வாசித்த 'சுதந்திரம் கோரும் சொற்கள்' இக்கவிதையை என்வாசிப்பில் அரசியல்வாதிகள் மற்றும் இலக்கியவாதிகள் என்ற இரு வகையினர் மீது பொருத்தி வாசிக்க முடிந்தது. எங்கள் வாசிப்புக்கு நீங்கள் வேறு வகையினரையும் பொருத்தி வாசிக்கலாம். அதுதான் பின்நவீன கவிதைமொழியின் வெற்றியாக இருக்க முடியும்.

இளம்பராயத்து நினைவின் சுகங்களை மீட்டல், இயற்கை அழகில் லயிப்பு, மனதில் பதிந்த சில மனிதர்கள், பிராணிகள், பறவைகள் என இவர் கவியுலகின் பயணம் நகர்கின்றது. மரம், செடி,கொடி, ஆறு, கடல், வயல், வரப்பு, மழை, வெயில் என அலைகின்ற உள்ளம் அவருடையது. மேடு, பள்ளம், சரிவு, சுழி என அவருடைய நதி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அது வற்றாமல் ஓடிக் கொண்டிருப்பதற்காக நான் மகிழ்ச்சி கொள்கிறேன். கிரிகெட் பாஷையில் சொன்னால் அவர் ஒரு அதிரடி ஆட்டக்காரர் அல்ல. மிக நிதானத்துடன் ஆடுகின்றார். இப்பகுதியின் இன்றைய அரசியல் கொடூரங்களின் சுவடுகள் தென்படாத அவருடைய கவிதைகள் பலருக்கும் ஆச்சரியமுட்டலாம். ஆனால், பாடுபொருள் குறித்துக் கவிஞனுக்கு உத்தரவிட நம்மில் யாருக்கும் உரிமையில்லை.

எதைச்சொல்வது எதை விடுவது என்ற வித்தையைக் காலம் இன்கபூருக்குக் கற்றுத் தரும் என்பது என் நம்பிக்கையென இன்கபூரின் கவிதைகள் குறித்து குரோட்டன் அழகியிலே அண்ணன் உமாவரதராஜன் குறிப்பிடுவதுபோல இன்கபூர் என்ற கவிஞன் சொற்களைக் கையாளும் நுட்பத்தினையும், கவிதையை உருவாக்கும் கலையையும் எவ்வாறு பெருக்கியிருக்கிறார் என்பதனை சொற்களில் சுழலும் பிரபஞ்சம் பிரதியை வாசிக்கும் வாசகரால் உணர் முடியும் என்பது என் நம்பிக்கை.

ஈழத்தின் கவிஞர்கள் அதிகம் வாழுகின்ற பூமியென சொல்லிக் கொள்ளும் அளவிற்கு கவிஞர்கள் நிறைய வாழுகின்ற மருதமுனையின் கவிதைமுகம் என்பது பெரும் மாற்றத்தை இலக்கிய குழலுக்கு காட்டக்கூடிய ஒன்றாக இருந்து கொண்டிருப்பதனை மருதமுனையில் இருந்து வருடாவருடம் வெளிவருகின்ற கவிதைப் புத்தகங்களை வாசிக்கக் கிடைக்கின்ற ஒவ்வொருவராலும் உணரமுடியும். இவ்வாறான

மருதமுனை எனக்கு பார்த்த முகங்கள்தான் மீண்டும் மீண்டும் பார்க்க வைத்தாலும், பல கவிதைசொல்லிகளை அறிமுகம் செய்து வைத்திருக்கின்றது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.எல்லாக் கவிதை சொல்லிக்குள்ளும் இன்கபூர் என் பார்வைக்கு தனித்துவமாக தென்படுகிறார். அவ்வாறு தென்பட அவரது கவிதைகளே சாட்சியம். இனிவரும் அவரது இன்னும் பல தொகுப்புகளுக்காக வாசகனாய் காத்திருக்கின்றேன்.

பின்குறிப்பு:
எழுத்துப் பிழைகள் இன்றியும் வடிவமைப்பில் மிக நேர்த்தியாகவும் இச் 'சொற்களில் சுழலும் பிரபஞ்சம்' பிரதியை வெளியிட்ட 'கிடுகு' தணிக்கைகளற்ற உரையாடல் வெளி இன்னும் இன்னுமாக பல படைப்புகளை கொண்டுவரவும் அவர்கள் சிறகுகள் இன்னும் அகலமாகவும் ஆவலோடு காத்திருக்கின்றேன்.

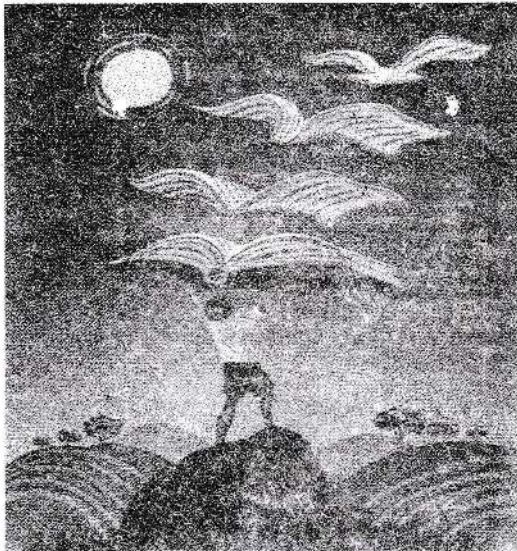
இன்கபூர் கவிதை

பக்கம் பக்கமாக எனது பழைய டைரி
ஒன்றைப் பார்த்துப் பார்த்து
கிழித்துக்கொள்ளும்போது
ஒரு மூலையில் எழுதப்பட்டிருந்த
ஒரு மரத்தின் பெயர் வானாளாவ
வளர்ந்திருக்கிறது.

எனக்குள் எப்போதுமே
வளரத் தேவையில்லாத மரம்
பல்வேறு பறவைகளின் தங்குமடமாகக் காட்சி
தருவது எனக்கு பிரியமாகிவிடுகிறது.

ஒருநாள் அந்தக் காற்று
மரத்தின் அழகை
சகித்துக்கொள்ளாததால்
கிளை கிளையாக வெட்டிவிட
சரித்துவிட எண்ணுகிறது.

நான் விடுவதாக இல்லை
இப்போது எனது டயறியின்
முழுப்பக்கமும்
கிழிக்கப்பட்டு
அட்டையை வீசிவிடுகிறேன்
டயறியை முடித்துவிடும் போது
மரத்தின் பெயரும் அழிந்து விடுகிறது.

என்ரு - எல்லின்

சரண்பா முந்தி - ஹல்துமுல்லை

மாற்றத்தை
மனதார ஏற்று
மாய்ந்து கிடக்கும்
மனிதத்தை உயிர்ப்பித்து
உணர்வளித்து
உடல் ஆக்கி
ஒரு
மீட்பனை அனுப்பு

அவன் தலைவனாய்
நொலைந்து போன வழியை மீட்பவனாய்
புகழமையை புகட்டுபவனாய் வேண்டும்

நிச்சயம்
மலைகளின்
மகனான வேண்டும்

மதுவை விடுத்து
வெறுமையை விரட்டி
பேராயுதம்
ஏந்தும்
மன வலிமை
நிச்சயம் வேண்டும்.
அறிவில் உயரம் தொட வேண்டும்.

ஆளுமையில் அவனை மிஞ்சிட
இன்னொருவன் பிறக்க வேண்டும்
சந்ததியை எடுத்து செல்ல நெஞ்சில்
தீராணி வேண்டும்.

மக்களை ஏமாற்றாமல் இருக்க நிச்சயம்
அவன் மீட்பனாய் இருக்க வேண்டும்.

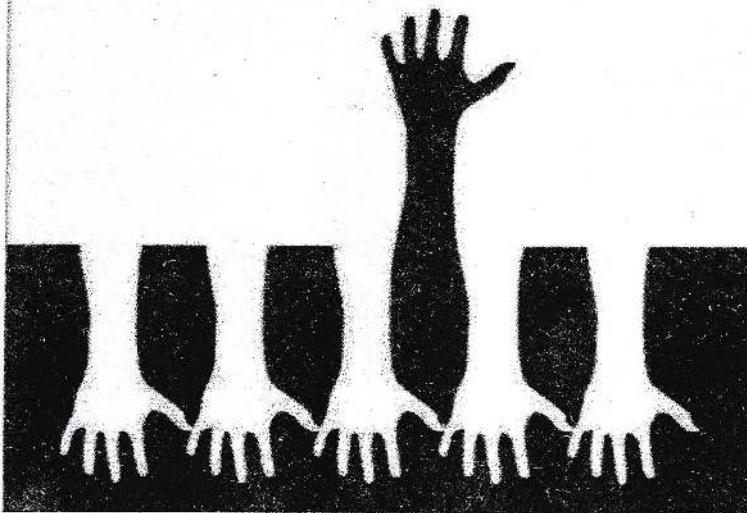
அகவே
நான் என்னையே
தலைவனாய்
முன்னால் அடியெடுத்து வைக்கிறேன்.

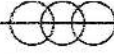
உன்னை கைவிட்டு வந்த
பாதி வழியில்தான்
அறிந்துக் கொண்டேன்
நீ இல்லாத என் பாதைகள்
எவையும்
வீடு போய் சேராது
என்பதனை...

இனி அழைக்காதே என
என் அழைப்பை கோபமாய் துண்டித்த
ஒரு நாளில்தான்
புரிந்துக் கொண்டேன்
என் குரல் கேளாத
என் நாட்கள் எவையும்
இருள் நீங்கி
விடியலை காணாது
என்பதனை...

அன்பே
வெறும் கல்தானே என
தூக்கியெறிந்த பின்னர்தான்
தெரியவேண்டுமா?
இத்தனை காலமாய் கையிலிருந்தது
வைரமென...

இனி
நான்
உதிர்த்து வந்த மலர்களுையெல்லாம்
பேரன்பின் கிளைதனில்
எங்ஙனம் சேர்ப்பேன்?

கால் முளைத்த மீன்கள்
எஸ். பி. பாலமுருகன்
கவிதைநூல் விமர்சனம் சட்டுரை

கூருட்டை வீரட்டும் நட்சத்திரம்

சண்முகம் சிவகுமார்

காலை 0600 மணி. சொட்டுச்சொட்டாய் தூறும் மழை. ஜன்னலுக்கு வெளியே மழையில் ஆனந்தமாய் நனையும் எலுமிச்சை மரம். மின்சார மீற்றர் பெட்டிக்குள் கீச்சிடும் லயக்குருவிகள். வெற்றிலை இடிக்கும் பாட்டியின் உரல் சத்தம். தூரத்தில் நகரும் வாகனத்தின் ஹோர்ன். கையில் பதுளை எஸ். பி. பாலமுருகனின் “கால் முளைத்த மீன்கள்” கவிதை தொகுதி வாசித்து முடித்து காலம் நீண்டு கிடந்தது.

56 கவிதைகள். கொடகேயின் வெளியீடு. இன்று தந்திருக்கும் அமைதி அவரது கவிதைகள் குறித்த பேச்சை தொடங்கியிருக்கிறது.

மனித அகத்தில் பூக்கும் காட்டுப்பூ. அப்பூ அதிசய நிறமானது. அப்பூ அமுதம் பொழிவது. அப்பூ காலத்தை ரூபகிப்பது. அப்பூ உயிரிகளை அரவணைப்பது. ஆறுதல் படுத்துவது. சுகங்களுக்கு தலையாட்டுவது. சோகங்களில் உதிர்வது. போராட்டங்களில் குருதி சிந்துவது. சினத்தால் கொதிப்பது. அன்பால் பூப்பது. அது கவிதை. அந்த வகையில்

“கால் முளைத்த மீன்களின் கவிதைகள் வெளியேறி என்ன ஆனது, ஏன் வெளியேறின என்பது குறித்த வினா அழைத்துச் சென்ற தடங்களின் பதிவே இப்பகிர்வு.

கவிஞன் நுண்ணிய உணர்வான. அவனது இயங்கு வெளி தன்னைச் சூழவுள்ள சூழலும் அதனுள் சுழலும் உயிரிகளின் வாழ்க்கைப்பாடுகளும் அந்த உள் இயக்கங்களின் விசையை தீர்மானிக்கும் அரசியலும், உரையாடல்களும் ஒரு கவிஞனை எழுத தூண்டுகிறது. அந்த வகையில்

எஸ்.பி. பாலமுருகன் தான் சார்ந்த சமூகத்தின் குரலாகவும் தன் சுயத்தின் குரலாகவும் இக்கவிதைகள் மூலம் நுண்ணூர்வுடன் பேசுகிறார். அத்துடன் இந்த இயங்கங்களின் பின்னால் உள்ள அரசியலையும் பேச முனைகிறார். அது அவரது தனித்துவமாகும்.

“...எமது போலியான சிரிப்புகள் மட்டும் எல்லாவற்றையும் நகர்த்துகின்றன...”

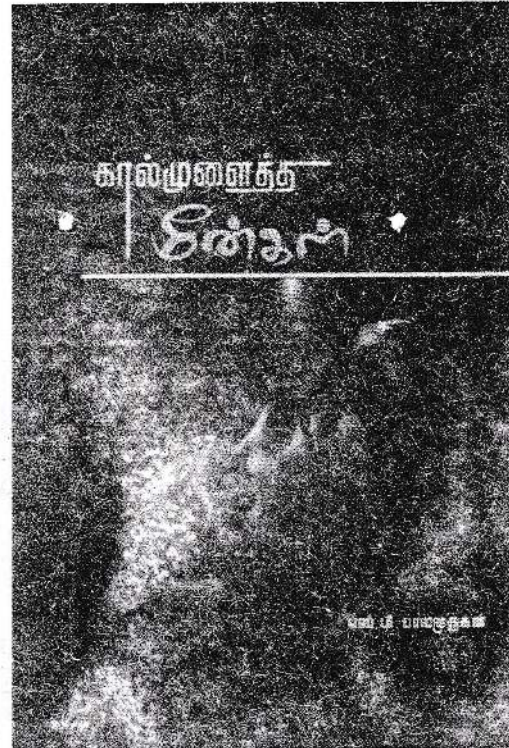
ஆம், வாழ்க்கை அவ்வளவு போலியாகிவிட்டது. இந்த போலிச்சிரிப்பு இரண்டு அர்த்தங்களை தருகிறது. ஒன்று சுயவுணர்வை கொன்றதாகவும் மற்றது

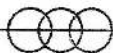
சகித்துக்கொண்டு விரும்பாவற்றை கடக்க சிரிப்பு தேவைப்படுகிறது. நம் வாழ்விற்காக குரல் கொடுக்கும் சமூக போராளிகளின் நாடக முகத்தை இவ்வாறு கூறுகிறார்.

“...கார்த்திகை தாண்டி வரும்
ஈசல்களையும் காணவில்லை...”

கவிஞர்களின் ஒற்றை வாக்கியம் பெரு அர்த்தத்தை மிகச் சாதாரணமாக சொல்லிவிடுகிறது. எளியோருக்காக வீதியிறங்கி போராடியோரின் போலியை ஈசலாக உருவகித்து தருகிறார்.

பாலமுருகனின் கவிதைகளின் விசேட அம்சம் தான் சார்ந்த மக்களின் துயரங்களையும் அவர்களின் வாழ்வின் உடைவுகளையும் மக்களுக்காக தலைமையேற்போரின் போலி முகங்களையும் எடுத்துக் காட்ட உயிரிகளை படிமமாக்கி கவிதையாக்கி இருப்பதை கூறலாம்.

"வெளியில் உள்ள தவளைகள்
கத்துகின்றன மௌனிக்கின்றன
ஒன்றும் புறியவில்லை "

எனும் போது தவளைகளின் அதாவது அதிகாரம்
நிரம்பியவர்களினால் உள்ளேயும் வெளியேயும் எழும்
கூச்சல்களின் பெறுமதியின்மையை இவ்வரிகள்
காட்டுகின்றன.

மற்றும் அதிகாரத்தை கொண்டிருப்போர் பயிரை
மேய்ந்து முடித்துவிட்ட வேலிகளாக எப்படி
நாடகிக்கின்றனர். அதை பாலமுருகன் இவ்வாறு
கூறுகிறார்.

"இப்போ மனித பூனைகள்
அதிகாரத்தை கைப்பற்றுகிறது
கண்ணை மூடியவாறு பாலை குடிக்கிறது
பால் திருட்டு போனதாக கூறுகிறது"

ஆகவே திருட்டுப் போன பாலுக்கு அதாவது நம்
வாழ்க்கைக்கு என்னவாயிற்று என்பதை தேடுங்கள்
என நம்மை வழிப்படுத்துவதே. இக்கவிதையின் சாரம்.

மற்றொரு கவிதையில் நரிகளின் தந்திரக்குணம்
கொண்ட அதிகார வர்க்கத்தினரின் சுயநலம் எப்படி
இருக்கும் என்பதை இக்கவிதை காட்டுகிறது.

" நரி மாமா தீர்ப்பு சொன்னது
முயல்களும்
மான்களும்
ஆயுள் சிறை தண்டனையென
நரிமாமாவுக்கு பசிவந்ததது"

அதுபோல நம்முள் வலுக்கட்டாயமாய் சிந்தனை,
தேவைகளை திணிக்கும் மனிதர்களை எடுத்துக்
காட்டுகிறார். அதன் போது எழும்பு போன்ற
எளியோரை அவர்கள் அடக்குவதை காட்டுகிறார்.

"எருமைகள் சேறுகளை பூசிக்கொண்டு
சுத்தம் பேசும்
எருமைக்கு எல்லோரும்
பயம்
பாவம் எழும்புகளின் விதி
எருமைகளால் மிதிக்கப்படுகின்றன"

இப்படி தொகுதி முழுதும் எளியோரின் குரலாகவே
பாலமுருகன் நகர்கிறார்.

பாலமுருகனின் கவிதைகள் பேசும் அரசியலுக்கு
இப்படிமங்கள் துணையானாலும் கவிதையாவதில் சில
சிக்கல்களை தருகிறது. ஒரு படிமத்தின் பல அடுக்கு
நிலைகளை வார்த்தைகளின் வழியே தருமபோது

அதன் மாற்றுநிலைகள் கவிதையாவதை எது
தீர்மானிக்கும் என்றால் அது மொழியேயாகும்.

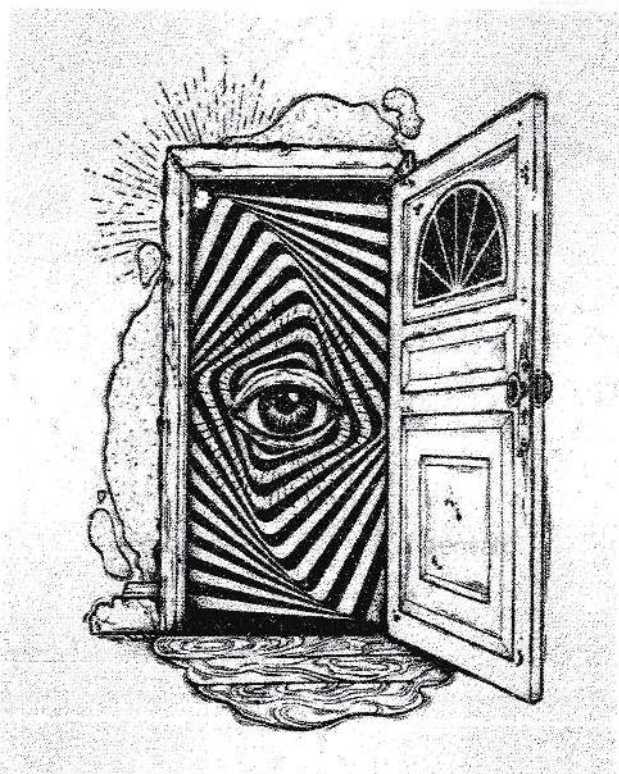
கால் முளைத்த மீன்கள், பன்றிகள் படையெடுத்த
பாராட்டு விழா, கவுந்து விழுந்த கரப்பான் பூச்சிகள்,
கோடை மழை, குருவிகள் கும்மியடிக்கும் கதைகள்.
பண்டா கரடி பொம்மைகள் போன்ற கவிதைகளின்
மொழி லாவகம்

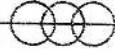
மற்ற கவிதைகளில் குறைந்திருப்பதாய் நான்
உணர்கிறேன். ஆனால் நவீன கவிதைகளை
தரக்கூடிய நவீன மனம் அவருக்கு
வாய்க்கப்பட்டிருப்பது அடுத்தடுத்த தொகுதிகளில்
பூரணம் கிடைக்கும் என்பதை நம்பலாம்.

பெரும் இடைவெளிகளோடு நகரும் மலையக
கவிப்பரப்பின் தவிர்க்க முடியாத ஆளுமையாக
பாலமுருகன் இருப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை.
எதிர்கால மலையக கவிதையுலகின் நம்பிக்கை தரும்
ஒளி பிரவாகமாக எஸ்.பி. பாலமுருகன் இருப்பார்.

"மீன்களுக்கு கொம்பு முளைக்கின்றன
மீன்களுக்கு மீசை முளைக்கின்றன
மீன்களுக்கு கால்கள் முளைக்கின்றன"

கனவு உலகத்தில் மீன்கள்
பறந்து
கடல்களை தாண்டுகின்றன
மீன்களின் கதை முடிகின்றது"

தேநீர் கடையில் பாடும் யாரோ ஒதுவன்

தேநீர் கடையில்
பரிட்சியமில்லாத ஒருவரின் கதைகளுக்கு
இலவசமாக காது கொடுப்போம்.

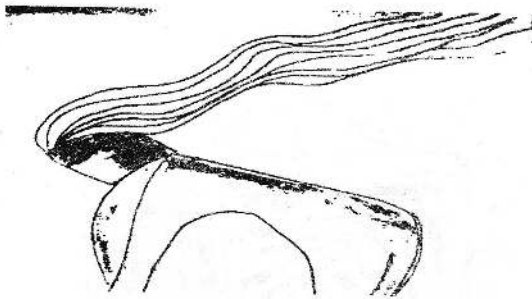
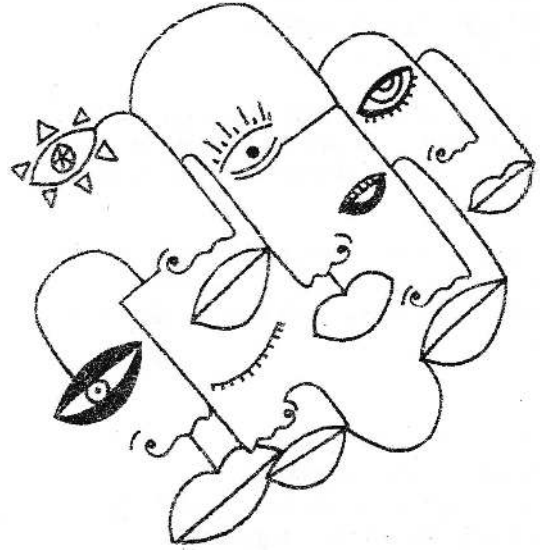
இது தவறு அல்ல
கட்டாயமாக கேட்க வேண்டியதில்லை

அந்த கதையில்
ஒரு பிரச்சினையோ, சவாலோ
ஒரு நம்பிக்கையோ, ஏமாற்றமோ
ஒரு வியாபாரமோ, அரசியலோ
இப்படி ஏதாவது இருக்கும்

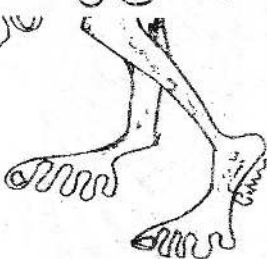
அந்த கதையில் ஓர் தத்துவம் இருக்கும்
அது ஒரு அனுபவத்தை தரும்

தேநீர் அருந்தி பணத்தை செலுத்தும் போது
யாரோ ஒருவரின்
அர்ப்பணிப்பு
கருணை
வாழ்க்கை புரியவரும்.

எஸ்.பி. பாலமுருகன் கவிதைகள்

எஸ்.பி. பாலமுருகன்

ஒலியம் லோகா

அளவீடற்ற கதைக்கும் பீலிக்கரை வாசல்

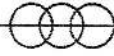
நவீனம்
பழையகதை சொல்லிகள் பலரை
காணாமல் செய்துவிட்டது

பீலிகளின் வாசல் காலையும், மாலையும்
தினமும் கூடும் காலமிருந்தது

வீடுக்கதை, ஊர்க்கதை
அரைகுறை அரசியல்
அடுத்த வீடு சமாச்சாரம்
யார் யாரோ தொடர்பு
பெண் விடுதலை, பொறுமை
பொய்கள் எல்லாம் விவாதத்துக்கு வரும்

சண்டைகளும் வரும்

ஆனால் இப்போ
நீர் குழாய்கள் காணாமல் போய்விட்டன
பீலிகளின் வாசல் கதைகளும் காணவில்லை.

கோ.நாதன் கவிதைகள்

அழகியல் கதை சொல்லி

குதிரைகள் பூட்டிய
தேரைச் செலுத்தி வருகிறான்

அரசன்
குதிரைகளின் முதுகில்
கனவுச்சிறகுகள் முளைத்திருந்தது.

வான் பரப்பு வெளியில்
உலாப் போகும்
அரசன் இடையில்
பதுங்கும் வீரத்தின் நிழல்
யுகமொன்றின்
வரலாற்றைத் திருப்பியிருந்தது.

தேரின் அருகே
அமர்ந்திருக்கும் அரசி
காமம் கொப்பளிக்கும்
கண்களை மெளனத்தின்
சிறு புன்னகையில் சிதற விடுகிறாள்.
ஆகாய வெளியில்
நட்சத்திரப் பூக்கள் மிளிர்ந்தது.

நீள் பயணச் சோர்வின்
இளைப்பாறலை
குதூகலித்துச் செல்ல
பெறுவனத்தின் நடுவே பயணம் நீண்டது.

நீர்நிலை தாவரத்தில் மேயும்
எருமையின் கொம்பு மேல்
தும்பியை கண்ட அரசி
பேராசைக் கொண்டாள்.

தும்பி ஓட்டிய அரசன்
கடற்கரை மணலில்
தனித்து
நண்டு பிடித்துக்
கொண்டிருந்தான்.

அரசியல் நாய்

வீட்டின் குப்பை மேட்டிலிருந்து
இறைச்சி வகுந்தெடுத்த எலும்புத்துண்டை
கடித்துக் குதறும் நாய்

இறைச்சி வாங்கி வந்த பின் வீசிய
கடதாசியல் அப்பிய இரத்ததை ஈக்கி
ருசித்து சுவைக்கும் நாய்
தோந்தல் வெற்றிச் செய்தி
எழுத்துக்களைப் பார்த்துக் குதூகலிக்கிறது.

அடுப்பங்கரையில் எழும் மணத்தில்
வாசலில் படுத்துறங்கி
நிமிர்ந்த முடியாத வாலில்
இசை மீட்டி வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது
இனியும்
இந்த வாசனை தேவையில்லை என

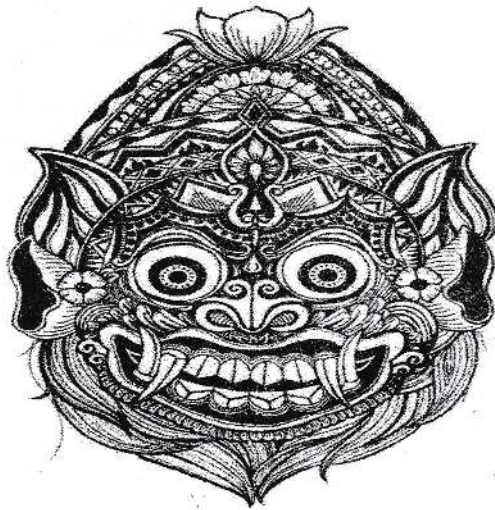
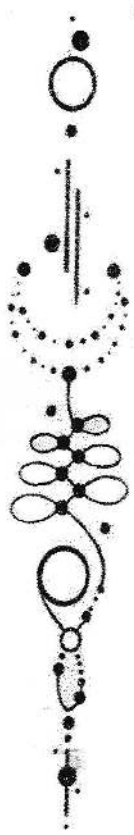
அடிக்கடி தெருவுக்குச் சென்று
திரும்பும் நாய்
வெள்ளை நிற வாகனத்தை
மோப்பத்தில் மோனம் கொள்கிறது.

அச்சத்தில் அடங்கும் ஊரில்
மீளவும்
ஊளையிட தொடங்கிவிட்டது.
கல்லெறி படாத மரீப்படுதலில்

தலையில்லாத பிண்டத்தை
சந்தியில்

'நாய் தின்ற புலால்' என்று
எழுதிக் கடக்கிறது
துட்டகைமுனு புதிய அரசியல்

என்னும்
நாயும் நாட்டுடமைதான்

கவிதை ஒன்று

காற்றிலிருந்து பிறந்திருப்பதாக தேவன்
அறிவிக்கிறான்
தேவன் என்பது ஒரு சொல்.
பிரதியில் எந்தப் பகுதியிலும்
அதைப் பொறுத்தி பார்க்க முடியும்
ஆனால் இரக்கமற்ற அச்சொல் நீராலானது
நீர் என்பதையும் ஒரு சொல் என நினைக்க
முடிந்தால்
கவிதைகள் வாசிக்கப்படும்போது
சலசலத்துப்பாயும்
ஓசை மது மையல் கொண்ட ஒரு பெண்ணைச்
சந்தித்தேன்.
அமைதியாக இம்மொழி அவளை
ஓசைக்குரியவள் என்றது.
பிந்திய பொழுதில் கிளம்பிய வாசகன்
இலகுவாகப்
பெண்ணை நிறுத்தி கவிதையின் ஓசையை
விபரித்தான்.
இப்போது சலசலக்கும் காற்றும் நானும்
சொற்களின் விழிகிறோம்
இதை படித்தால் மட்டும்
நீ தேவனாகி விட முடியாது.
அது வெறும் வார்த்தை என்பது முன்னொரு
காலத்தில் ஐதீகம்.
இப்போதும் தான்.

நல்லா கவிதைகள்

கவிதை இரண்டு

அந்த இடம்

தாரத்தில் நின்று கொண்டிருக்கும்
இரவை விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்
அவன்.

நான் ஓடிஓடி
ஒரு மறைவில் நின்று பார்க்கிறேன்
என்னை விரட்டி வந்த இருள் வழி தவறி
பாதையில் கிடக்கிறது.

திருடிக்கொண்டு வந்த நிலவை
இன்று
இவ்விரவிடம் நான் விட்டுச் செல்ல வேண்டும்.

அனால,
அவளையின் தொடரும்
என் நிழலைத் தண்டிக்க வழியில்லை.

ஒரு புல்லெவையளவில்
தனிமையும்
குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும்
இவ்விரவும்
அவள் முணுமுணுக்கும்
தாலாட்டில் தாங்கிவிட்டால்
வழித்தினைக்கு அவளையன்றி
நான் யாரைத்தேடுவேன்.

○ வசமித்ர கவிதைகள்

கவிதை ஒன்று

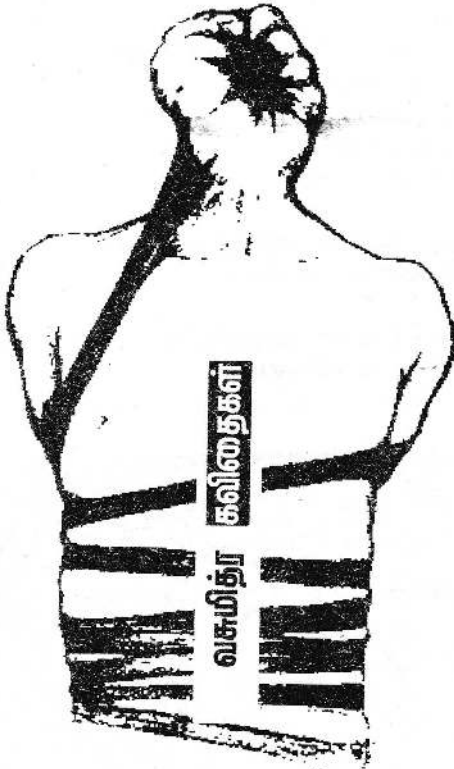
துரோகத்தை வளையும் குயவன்

நான்
எனக்குச் செய்த துரோகத்தில்
பிழைகள் மலிந்து இருப்பதைக் கண்டேன்

ஒரு துரோகத்தைச் செய்ய முடியாதவனின்
துக்கம்
எழுத முடியாதது

அ.து

கவிஞன்
சகிக்க முடியா
தனது மௌனத்தை
மொழிப்பெயர்ப்பதற்குச் சமம்.

வசமித்ர கவிதைகள்

கவிதை இரண்டு

ஒரு சொல்லை உச்சரிக்க துப்பாக்கியை
பயன்படுத்தாதே

ஒரு சொல்லை உச்சரிக்க
துப்பாக்கியைப் பயன்படுத்தாதே
அத்தகைய அர்த்தத்திற்கு எந்த விளக்கமும்
இல்லை
முடிந்துபோன தோட்டாவை
கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும்
கனவானே

கரிய நெடி
உன் ஆத்மாவை ஊடுருவுகிறதா
அமைதிக்கொள்
சுடப்பட்ட பிணத்தின் புகைப்படத்தைப் டார்

யோசி
உனது துளையின் முன் நின்றிருந்தவன்
உன் கருத்துக்கும்
உன் சாய்விற்கும்
எதிரி
உனக்கல்ல

உன் கருத்தே நீயல்ல
மனிதன்
இத்தகைய சொல்லை
துப்பாக்கி தூக்கிப் பயன்படுத்தாதே

உன் கையில் இருப்பது கருத்தல்ல
பொருள்.

நட்பில் கவியுதகவர்

1

அதிலிருந்து
வானத்திற்கும் பூமிக்குமான
அரைஞாண் கயிறு இழுத்திருக்கிறது

எடையற்றிருக்கிறது உடல்

வாயிற்குள் ஒரு தூண்மலை எறிந்து
கடலில் படாத மீன்களை
மூச்சு கரைக்கழைக்கிறது

அநேக இரவுகளில்
யாக்கையிலிருந்து பிரிகிறது
தலை.

சக்கரங்களில் புகுந்த பாலியம்
இன்னும் வெளி வராமலே இருக்கிறது

என் காதோரம் வந்து பிடுங்கவில்லைதான்
மந்த மாருதத்தை மென்றதும்
ஒரு முழுக கோழியைத் தின்னும்
மீதுமிருக்க.

2

கொக்குகள் அறையும் இரகசியம்

ஓர் அமாவாசை இரவின்
நடுநிசியில்
மோதிக்கொண்ட நம்
இருவரின் உடல்களும் காயங்களணிந்து கீழே
விழுந்தன.

கண்கள் திணற ஒழுகிக்கொண்டிருந்தது
அந்த வானத்தின் அமைதி

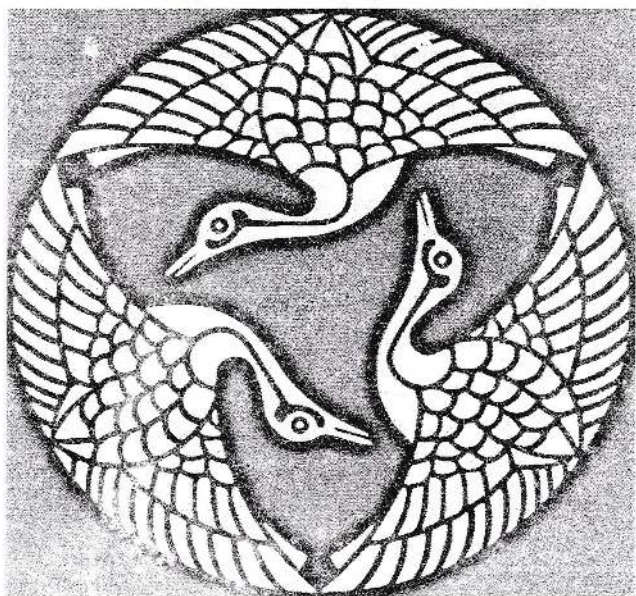
கசிந்தெரியும் ஒவ்வொரு அமாவாசையிலும்
இரவுகள்
என் கொப்பையில்
மதுவாய் நிறைகிறது.

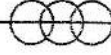
அமாவாசை தன் அழகின்மையை
இரவின் பொந்துகளில்
ஒளித்து வைக்கிறது.

இரவின் வேர்கள் மிக நீளமானவை.
மூங்கில் காடுகளில்
காதலை இசைக்கும்
குட்டி முயல்களாக
நம் மார்பிலே ஏறும்

இன்றைய அமாவாசையிலும் சில
இடைவேளைகள் உள்ளன.

அந்த ரகசியங்கள் நடுநிசியில்
மாறிமாறிப் பயணிக்கும்
கொக்குகளுக்கு தெரியும்.

கவிதை-ஒன்று

றஷ்மி கவிதைகள்

இரவுகளுக்குள் நுழைந்து தாழிடோம்
கறுப்பின் இழிவு நிறத்தில் இருந்தது இரவு
இரவின் உச்சத்தில் இருந்தது பொழுது
நீ இருட்டின் வெளிச்சமாக இருந்தாய்
வெளிச்சத்தின் இருளாக இருந்தாய்
உடலின் அர்த்தமாக இருந்தாய்
அர்த்தங்களின் உடல் வடிவாய் இருந்தாய்
காதலை உருவாகியிருந்தாய்
உருவமே காதலாகியிருந்தாய்
பயில் நிறைய இருந்தன
பயிற்றவும் அதிகம்
மென் சிவந்த பெருவிரல் கால் நகங்களில்
துவங்கி ஒரு இரவு
அடர் கரு கூந்தலின் நீள் முடிவில் நின்று மறு இரவு
ஒவ்வொன்றும் மற்றதை விழுங்கிக்கொண்டிருந்த
பதினொரு இரவுகள்

றஷ்மி கவிதைகள்

அந்த இரவுகளின் முடிவில் கற்களோடு
ஒரு பகல் காத்திருந்தது

கவிதை-இரண்டு

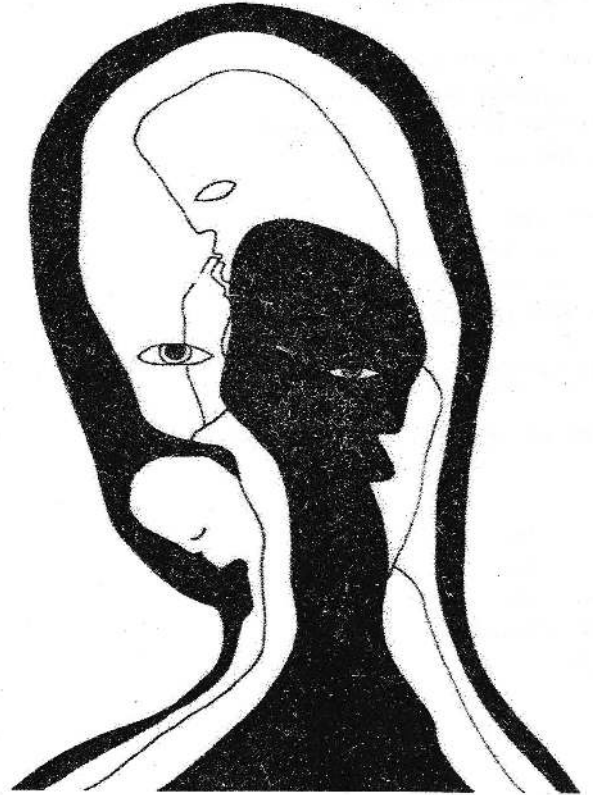
நீ மரணிக்க விரும்பவில்லையாயின்
ஒரு கவிஞனின் கண்ணில்படு
சஞ்சலப்படுத்து
கண்களைப் பேசவிடு
இரண்டு வார்த்தைகளுக்கு இடையில்
ஈராயிரம் ஜாடைசெய்
சம்மதம் சொல்ல அவகாசம்கேள்

நீ மரணிக்க விரும்பவில்லையாயின்
கவிஞன் ஒருவனின் காதலியாய் இரு
பேதைமையைப் பொறுத்துக்கொள்
துவங்கிய முத்தத்தின் இடை எங்கோ போய்ஒளிவான்
தயைகூட

பாடுபவளாக இரு
கவிஞனைக் குலவு
சூட்சுமங்களைச் சொல்லிக்கொடு
சாகசங்களை வழிநடத்து
அவனுக்கு துரோகம்செய்
அவனை வருத்து

சொல்லாமல் பிரிந்து போ

றஷ்மி கவிதைகள்

காஞ்சனா அமிலானி கவிதைகள்

சிங்களத்திலிருந்து தமிழில்: இரா

இன்றைய சிங்கள் நவீன கவிதை வெளியில். காஞ்சனா அமிலானி பிரதானமானவர். சராசரமான மொழியில் கவிதைகள் வாசகனை சென்றடைய வேண்டுமென நினைக்கும் இவரது முதல் கவிதை தொகுப்பு 2015 லும், இரண்டாவது தொகுப்பு 2017 இலும் வெளியானது.

உறவுகளின் இணைத்தலையும், உடைதலையும் அதிகமாக தன் கவிதைகளில் பாடுபொருளாக்கும் காஞ்சனா, அன்றாடம் தான் சந்திக்கும் மனிதர்களின் உணர்வுகளே தன் கவிதைகள் என்கிறார்.

லேக்ஹவுஸ் பத்திரிகையான தினமின பத்திரிகையின் பத்தி எழுத்தாளராக பணிபுரியும் இவர், கருத்துறையைச் சேர்ந்தவராவார்.

கவிதை ஒன்று

ரோஜா

ஒவ்வொரு தரிப்பிடத்திலும்
விடப்பட்ட கையெழுந்தம்
வீழ்ந்த இதயமொன்றும்

அழமரக தோண்டினால்
வடிந்த குகுத்தித் தடங்களும்தம்
நொறுங்கிய இதயத் துண்டுகளும்
கிடைக்கக் கூடும்

இவையெல்லாம்
காதலர் ன் சொல்லாவிடினும்
ஒவ்வொரு காதலிலும்
ரோஜாக்கள் பூக்கும்

கவிதை இரண்டு

பின் தொடர்தலின் கொடுமை

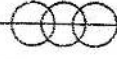
அன்பே
பின் தொடர்தல் என்பது
கொடுமையடி...
மறைவிடங்கள் அனைத்தும்
தெரியும் பொழுது
உனக்கு...

கவிதை மூன்று

காதல்

சொர்க்கத்தில் சிறகுகள் போர்த்தி
இன்பத்தில் லயித்தப்படி.
நான்...
இன்மை சிறகுகளையே நினைத்தப்படி.
கதவகுதில்
நீ...

சொற்களால் கொஞ்சம்

கைவிலல்

நீ பரிசளித்த பூங்காக்களையுமீ
சின்னஞ் சிறிய பூங்கன்றுகளையுமீ
மறந்து விடுகிறேன்

கடலில் ஸுழுகிய கப்பலைப் போன்ற
இறந்த கால வசந்தங்களை
உணக்கவித்து
புதிய பூக்கள் பூக்காதபடி
பார்த்துக் கொள்கிறேன்

ஒன்றை மறந்து விட்டேன்,
மீள எடுக்கிறேன்
கத்தியால் வாயிறு கிழத்த
அந்த நாளை....!

இனி எனக்கு
பூங்காக்களையுமீ
பூக்களையுமீ
இரவு வானத்தையுமீ
உன்னிடமே மீள அளித்து விடலாம்.

அவற்றை
வேறொருவனுக்கு கொடுத்த விடு.

சொற்களால் கொஞ்சம்

அதுவரை வாடாதிரு...

இருண்ட வானத்திற்கு கீழ்
தெற்கு முனையில்
காயக்காத மரமானபோதும்
மரிக்காத
உனக்கு நிறில் தருவேன்

மறை வரும் நாளிற்காய்
பொறுமைமயடன் காத்திருக்கின்றேன்

அதுவரை...அதுவரை ...
வாடாதிரு

சொற்களால் கொஞ்சம்

எங்களிடையே மூளக்கூடிய போரின் போது

கீழ்க்களம் சிறு காயங்களுமற்ற,
மேலிருந்து, கீழுள்ளவர் மீது
கற்கள் உருட்டாத,
புழி மால்கள் கூட்டாதிருக்க
யுத்தம் தொடர்ந்திடும்,
இதயத்தை பிடுங்கி வீசி,
போரினிடையே
முத்தங்களை நினைக்காதிருப்போம்....!

கவிதை ஒன்று

எழும்பாக இருத்தல்

இனிமையான பால் ஒன்றுக்கான
சொற்களை முற்றாக எழுதி
தான் மீது பாரமேற்றி வைக்கிறேன்
அதனை இனிப்பென நினைத்த எழும்புகள்
எதற்கும் மறை காலங்களில்
தேவைப்படலாமென்று
இழுத்துச் சென்று சேகரம் செய்கின்றன.
தூரத்தில் ஒலிக்கும்
இசையை செவிமடுத்த எனது சொற்கள்
உடன் பாடத் துவங்கியது
அதில் மதி மயங்கிய எழும்புகள்
நடனமாடி மகிழ்ந்தன.
நான் சொல்வது பொய் என்றால்
நீங்களும் எழும்பாக மாறி
அவை இருக்குமிடம் சென்று
சந்தேகத்தை தீர்த்துக் கொள்ளலாம்.
அன்றி அதனோடு சேர்ந்து
நடனமாடி திழைக்கலாம்
நானும் தற்போது
எழும்பாகதான் இருக்கிறேன்.

ஜமீல் கவிதைகள்

கவிதை இரண்டு

வளர்ப்பு நாயின் மொழியறிவாப் பறவைகள்

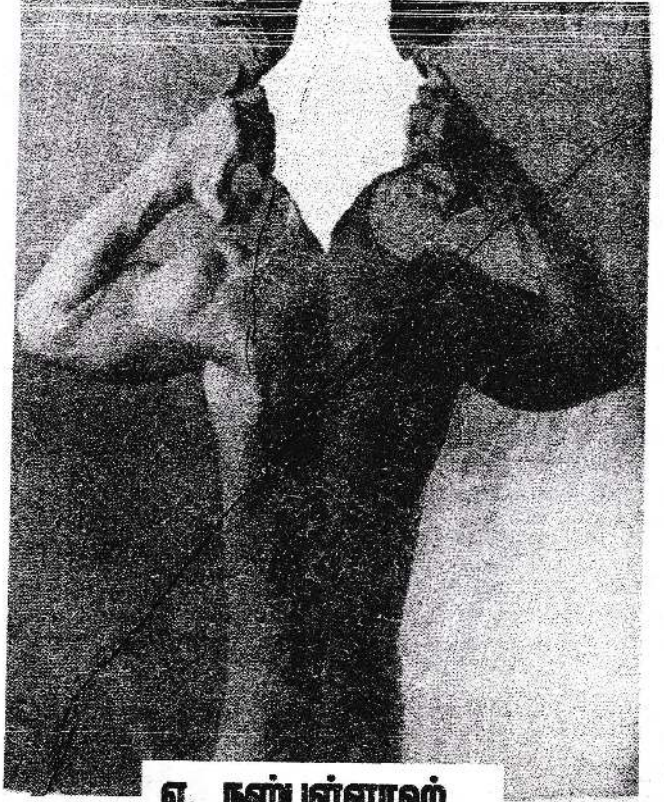
உலகம் நெல் மணிகளுக்காக
தனது செல்லப் பிராணியை
காவலுக்கு வைத்துவிட்டு
வெளியில் சென்றான் மூத்தம்மா
பறவைகள் வந்திறங்கியதும்
அவைகளை விட்டாமல்
யாரும் வசூலித்ததில்
முடிந்தனவு தானியங்களை
கொத்திச் செல்லங்கொண்டு
தனது கழிவிரக்கத்தை
குறைத்திச் சொன்னது வாலாட்டி
ஆனால் அதன் மொழியை
புரிந்து கொள்ள முடியாமல்
நெஞ்சு பதைபதைத்து
சுற்றும் தாமத்யாமல் வந்த வழியே
கிழித்து சென்றன பறவைகள்
மதிய வெளியில் காய்ந்து
வெடித்துச் சிதறும்
நெல் மணிகளைப் பேரலகிற்று
வாலாட்டியின் கரைந்த மனம்.

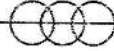

கனவின் இரண்டாம் பிரதி

கனவு சதுரவடிவமானதென்று
 நேற்று புனைந்திருந்தேன்
 அது தவறு
 அது முற்றிலும் தவறு
 கனவு உருண்டை வடிவமானது
 அது இருள் நிறைந்த வெளியில்
 பூர் வடிவத்தில்
 மிதக்கிறது.
 என் மனநிலை
 அகப்புறத்தில் நீளவாக்கில்
 உறங்கிய நேரமாய் அது
 சன்னல் வழியாக வந்து
 என் நகலைப் பிரித்து
 என்னைத் தேடுகிறது.
 நெடுங்காலமாய் இது நடந்திருக்கிறது
 கடைசியாக ஒரு ஈரலிப்பான முத்ததைப்
 பருகிய போதுதான்
 சுதா எனக்குப் புரியவைத்தாள்
 கனவு உருண்டை வடிவமானதென்றும்
 நான் மெய்ப்படாத
 மயக்கத்திலிருந்ததாகவும்.
 இப்போதுதான்
 எல்லாம் புரிந்தது
 என் வீஞ்ஞானத்தின் கோளாறு.
 என் ஞானப் காலப் பிழை.
 காகமொன்று கத்தும் சத்தம் கேட்டு
 கனவிற்குள் நுழைகிறேன்
 அதன் சொண்டிலிருந்து
 உலகம் வடை வடிவத்தில் கீழே வீழுகிறது
 அதற்குள் நாம்
 மிகக் கீழே நிற்கிறோம்.

ஏ. நஸ்புள்ளாவூர்

மஹா கவிதைகள்

ஏதோ ஓரிடத்தில்
யாதுமற்ற தூயவெளியில்
நானும் இருந்தேன்.

கட்டியான இரத்தத்தோடு
ஒரு இருட்டு மூலையில் மறையும் வரையில்
இந்த சிறை எந்த குறுக்குக்கம்பிகளும்
அற்றது.

உடம்பின் அழுக்குகளினாலான
நீர்முட்டை உடையும் நாளொன்றில்
சப்தமிட்டு அழுத நிமிடங்களில்
வெளிச்சம் எங்கிருந்தோ வந்தது.

கொஞ்சம் கூட ஒத்துவராத
புதிய வாசமொன்று
அந்த அழகான சுகந்தத்தின்
நினைவுகளை அழித்தது.

ஒரு நீரின் தொடர்ச்சி
இரத்தங்களாக வெளிப்பட்டபோது
இந்த பிரபஞ்சம் எல்லையற்றது.

இது அந்த இடத்தைப்போலல்ல
இங்கும் சிறைக்கம்பிகள் கிடையாது
ஆனாலும்
தலைக்குமேல் தலைக்காகவே
முளைத்துள்ள
அம்புகள் காத்திருக்கின்றன.

கைகள் நீட்டப்பட்டு கேலிக்குள்ளாகும்
போதெல்லாம்
அந்த இடத்தின் முடக்கத்தின்மீதான
சுகம்
தாரத்து ஒளியாக இருக்கும்.

எழுத்தில் முனைக்கும் காடுகள்

எழுதி வைத்த நிமிடங்களிலெல்லாம்
காடுகள் வந்து உட்கார்ந்து கொள்கின்றன.

உப்புறமும் வெளிப்புறமும்
காடுகளில் காணமுடிவதில்லை.

ஏதாவது
தெளிந்த நிலவெறித்தலில்
காடுகளில் தொலைபவர்கள்
திரும்புவதேயில்லை

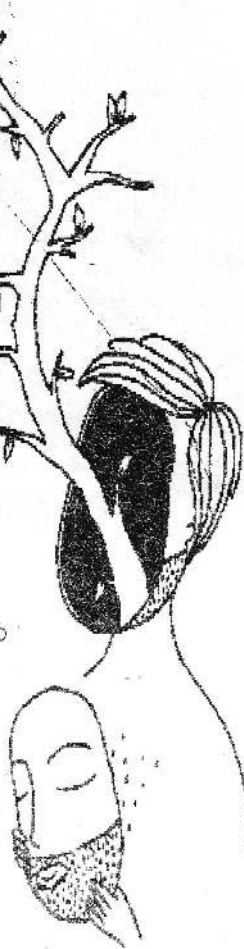
காந்தங்களை கட்டிக்கொண்டு
மனதை மட்டும் இழுத்துச் சென்றும்
வாக்குமூலம் தவறிழைத்தலில்
காடுகள் மீதான குற்றச்சாட்டுகள்
நிரூபணமாவதில்லை

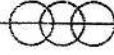
திறந்துகிடக்கும் வானத்தை
பூட்டிவைக்க காடுகளில் சாவிகள்
முளைக்கின்றன.

காடுகளை எழுத்துகளில் காணும்போது
பறவைகள் தங்கியிருப்பதையும்
விலங்குகள் நீர்நுந்துவதையும்
உணர் முடிகிறது

காடுகளின் இருட்டுகளில்
தொலைய விரும்பி
எழுத தொடங்கினேன்
ஒரு குழந்தை எச்சில் வடிய சிரித்தபடி
தடுத்தது

குழந்தைகளால் மட்டுமே
காடுகளில் நுழைந்து தொலைய முடிகிறது.

ராம் பெரியசாமி கவிதை ஒன்று

நானொரு நற்றிணை நெசவாளி
அதனாலென்ன உன் விரல்களில்
இலக்கியமாய் பூத்து விட்டுப்போகிறேன்

கடிதம் எழுதியே பழக்கப்படுகிறது
என் சொற்கள்
அதனாலென்ன அன்பின் மனுவொன்றை
உன்னிடம் சமர்ப்பிக்க
வண்ணாத்துப்பூச்சிகளை
தபால்காரனாய் மாற்றி விட்டுப்போகிறேன்.

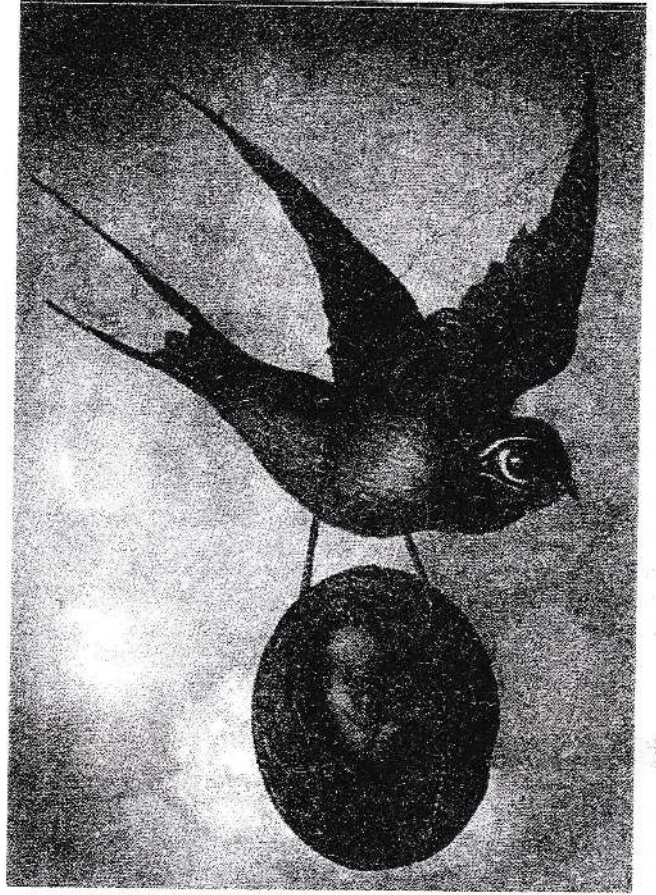
மழை பெய்து கொண்டிருக்கிறது
அதனாலென்ன குடைவிரிக்காமல்
ஈரங்களை நின் ஞாபகங்களால்
துவட்டி விட்டுப்போகிறேன்.

கண்களை திறந்தே கனவு காண்கிறேன்
அதனாலென்ன உன்வீட்டு மொட்டை மாடியில்
நிலவாகவோ நட்சத்திரமாகவோ
மினுமினுமித்து விட்டு போகிறேன்.

வாழ்வதற்கு ஆசையாயிருக்கிறது
அதனாலென்ன
அண்டிப்பிழைப்பதற்கு
உனதன்பும் பேரண்டக்குவளை
கவிதைகளும் இருக்கிறது
வாழ்ந்து விட்டுப் போகிறேன்.

தீப்பற்றவைக்கப்பட்ட
காட்டிலிருந்து மரித்துப்போன
நிலங் கொத்திப் பறவையொன்று
கன்னத்தில் கைவைத்திருந்த
கடவுளிடம் சொல்லியது.

‘பூமியில் எந்த
உயிரினங்களுக்கும்
கல்லறை இல்லை
மனிதனைத் தவிர’

ராம் பெரியசாமி கவிதை இரண்டு

உலகத்தின் தீரா பக்கங்களின் கனவுகளில்
புழுதியாய் காரந்தாக் கொண்டிருக்கிறேன்.

தனிமையென்பது
நிலவொளி வீழாத நதி
தனிமையென்பது
முகலமிறந்த ஆன்மா
தனிமையென்பது
பின்னகை துறந்த துறவி

ஈரமுலர்ந்த இதழோடு பேசுவதற்கு
இன்னும் ஒரேயொரு வார்த்தை
மிச்சமிருக்கிறது

‘நான் பிழைக்க தேவையிருக்கிறேன்’

சுகுனேசன் பவித்ரா கொட்டகலை

கவிதை ஒன்று

கோடை தளர்த்திக்
குளிர வைக்கிறது
தென் மேற்குப் பருவக்காற்று

மெல்லென வீசும்
தென்றலில்
துளிர்க்கின்றது
தும்பி மரமும்
பூவரசனும்

சாரலாய்த் துவங்கிய
மழைத்தளியின்
குளிர்மை
சிலிர்க்க வைக்கின்றது
மேனியெங்கும்

மலைச் சாரலாய்
மனம்
இனியெங்கும்
காண்போம்
சிரிக்கும் பசுமையை

சுகுனேசன் பவித்ரா - கொட்டகலை

யாழ்வினி சந்திரசேகரம் அட்டன்

குளவிகளே கொட்டித் தள்ளுங்கள்

கமுகொன்று இறக்கை விரிக்க கலைந்து
பறந்தது குளவியின் கூடு

வியர்வை ஒழுகிய
என் தாயின் உடலை
விசமாக்கி சென்றன
குளவிகள் சில

வலி தாங்க முடியா கதறலிலும்
யாரையும் பழி சொல்ல முடியா
அழு குரலிலும்
அதிர்ந்து கிடந்தன மலைகள்
கண்ணீர் சிந்தின
தேயிலை செடிகள்

உயிர் பிரிந்த தாயின் உடலுக்கு,
ஆழ்ந்த அனுதாபம் காட்டி
அஞ்சலி செலுத்தின தொழிற்சங்கங்கள்.

நீ நான் என்ற போட்டியில் முந்தியடித்துக்
கொண்டு நிவாரணம் வழங்கின அரசியல் கட்சிகள்

பத்திரிகைகளிலும் முகப்புத்தகங்களிலும்
பரவிக் கிடந்த
வீங்கிப் பெருத்த தாயின் முகத்தை
முதல் செய்தி எங்களுடையதே
முதல் பகிர்வு எங்களுடையதே
என பெருமிதம்
கொண்டன ஊடகங்கள்

குளவிகளிடமிருந்து
மலையக மக்களை காப்போமென்று
பிரச்சாரம் செய்கின்றனர் மலையக வேட்பாளர்கள்

கட்சி நிறத்தில் சட்டை அணிந்துக்கொண்டு
வந்து, பிண ஊர்வலத்திற்கு ஏற்பாடு
செய்கிறார்கள்
தோட்டத்தலைவர்கள்

இந்த பிணவாடையைக் கூட
முகர மனமில்லாமல்
அதோ
கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்தில் மோட்டார்
பைக்கில் செல்கிறார் துரை

இங்கொரு கிழவி புலம்பியபடி சொல்கிறாள்
“குளவிகளே குளவிகளே கொட்டித் தள்ளுங்கள்
அவர்களை
எங்களை விட்டு விடுங்கள். நாங்கள் பாவம்”
என்று.

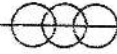
கவிதை இரண்டு

இன்னும் அந்தப் பாதை
வெறுமை பூத்துதான்
வெற்றிடமாகி இருக்கின்றது

வார்த்தைகளாற்ற
சோகத்தை ஓடவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது
நரம்பிழந்த பியானோ

காலம் ஒரு கட்டுப்பாட்டை
விதித்து
மௌன வலிகளைக் காத்திருக்கச்
செய்கின்றது

உதிர்ந்த பூவின்
வாடலில் முனகலாய்
மணத்தை வீசி
மௌன வலிகளைக் காற்றோடு கலக்கிறது.

கயிறறுந்த நினைவு மாடு

கயிறறுந்த நினைவு மாடு ஒன்றை
மேய்ந்திருக்கிறீர்களா?
திக்குத் திசையற்றுக் கால் போன
போக்கில்
அது தன்பாட்டிற்கு போகும்.

விசித்திரம் அது நமக்கு தேவையில்லாத
புற்களைத்தான் மேயும்
நாம் ஒதுங்கிய நினைவுகளில் தான்
இளைபாரும்
புத்தியாதீனமற்றவனுக்குத்
தண்டனை கொடுக்க இயலாது
இந்த நினைவு மாட்டுக்கும்
அதுதான் சாதகம்

எப்போதாவது தேவைப்படும் என
எப்போதுமே தேவைபடாத
கோப்புகளைத் தாங்கும்
நாக்ககையின் பாரச்சுமையை
உருவகப்படுத்திவிடலாம்
என் மனதிற்கு

நிராகரிப்பின் வலியை உணர
யாரோ
கட்டாயம் தூக்கி எறிந்திருக்க
வேண்டிய அவசியமில்லை

இறந்தே பிறந்த குழந்தையின்
பிரவசத்தின் பின்னர்
வெறும்
வயிற்றை தடவும்
தாயின் மனநிலையை
நீங்கள்
அனுபவிக்க வேண்டுமெனில்
கயிறறுந்த நினைவு மாடு ஒன்றை
நீங்கள் கட்டாயம் மேய்த்தே
ஆகவேண்டும்

அது உங்கள் விதி
மற்றப்படி அது ஒன்றும்
எனது சாபமல்ல

II. கனகேஸ்வரன் (கேஜ்)
மொகவந்தலானை

மு.கவிதாசன் - மாத்துரை

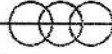
விடியலை நோக்கி

தொலைவில் ஒரு வானம்
தொடர்ந்து உதிக்கிறது
வெளிச்சம் இன்னுமே
வந்து வீழாத
ஒரு தேசத்தில்
வாருங்கள் தேடல்கள் செய்வோம்

இருநூறாண்டுகளுக்கு முன்
பஞ்சத்தின் பீடியில்
மனிதம் தின்ற
மிருகங்களோடு வாழ்ந்த
மிகுதிகளை சுமந்து
அவர்களின்
சுத்தாட்டத்தில்
எம் முதுகெலும்பை
உருவீ எடுத்தி
வாழச் செய்தார்கள்

எங்களின்
அடிமைசாசனம்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
உடைத்தெழுந்து
அந்த கல்வீச்சுரீயனின் ஒளியைப்
படரவீட்டு
பற்றிப்பிடித்து வளர்வோம்
வறுமையோடு
போராடும் போர்களங்களை வென்று
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
சூரிய ஒளியைப்
குழிச் செய்வோம்
மலையக தேசத்தில்
நாளைய வீடியலுக்காய்

எங்கள்
வீடுகளில்
வறுமை கொரானா
வேர் கொண்டுவிட்டது

நாம்
வயிற்றுக்கும்,
உணவிற்கும் தனிமை
படுத்தப்பட்டுள்ளோம்

நேற்று
நிவாரணம்
பெறச்சென்ற எம்தாத்தா
இன்னும் திரும்பவில்லை?

ஓ...!
காலனே...!
உன் சகாக்கள்
தினமும்
எங்களைத்தான் தின்கிறார்கள்!

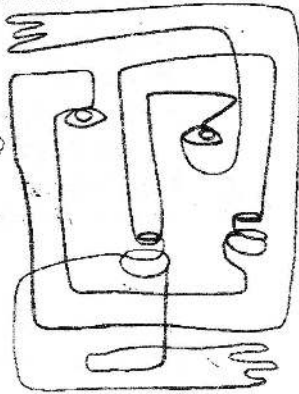
எச்சரிக்கிறோம்

இனிமேல்
சாவதற்கு சந்தா இல்லை

இனியும்
எம்மை கொன்றால்
மலத்தால்
மாலை குடுவோம்

இது
நீண்டால்
எம் புரட்சியே
காலனின் உயிர் குடிக்கும்

சுதேச கவிதை - மாபத்தனை

சுதேச கவிதை - மாபத்தனை

சிவனு மனோகரன் - அபின்

அப்பாவின் தோட்டம்

அப்பாவின் தோட்டம்
இப்போது தோட்டமாக இல்லை
கதைகளை தொலைத்த மலைகளும்
முகங்களை தொலைத்த மனிதர்களும்
உலவும் அப்பாவின் தோட்டம்
இப்போது தோட்டமாகவே இல்லை

இசை பிசகிய பாடலென
உழைப்பவரின்
மண் இசைக்கும் பாடலும்
துணையிழந்த பறவையென
நமக்கான நிலங்களில்
வேருன்றா துயரத்தோடு
ஒலமிடும் ஒற்றைப் பறவையும்
தன் தீனக்குரலில் பாடிக்கிடக்கும்
அப்பாவின் தோட்டம்
இப்போது தோட்டமாக இல்லை.

இருள்நாய்ந்த ஒற்றை அறைக்குள்
விரியும் எங்கள் உலகமும்
விசாலமானதுதான்
இப்போதெல்லாம் நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர்
பேசிக்கொள்ளவே இல்லை
நாங்கள் பேச வேண்டியதை
அதுவே பேசிவிடுவதால்
வார்த்தைகள் தீர்ந்த அப்பாவின் தோட்டம்
இப்போது தோட்டமாக இல்லை

தார்வாரா ஒற்றை கிணறென
விரல்களின் ஸ்பரிசத்தில்
உயிர்ப்புடன் கிடக்கும் அது
எங்களை சிந்திக்க விடுவதேயில்லை
நாங்களும் சிந்திப்பதாய் இல்லை
நாற்பதென்பதோ தொன்னூற்றொன்பதோ
நடனொன்றில்
நாங்கள் பயணிக்கும் தூரம் அவ்வளவுதான்
தீரும் வரை எங்கள்
தோட்டங்களை நாங்கள் திரும்பியும்
பார்ப்பதில்லை அதனாலும்
அப்பாவின் தோட்டம் தோட்டமாக இல்லை.

காடுகளை திருத்திய அப்பாவின்
கைகளில் பரவிய உஷ்ணம்
உழைப்பு முறறுகை இட்ட
மலையோவியம்
மண் தின்றழித்த ரேகை
உரமென வீழும் அப்பாவின் வியர்வை
இவை எதுவுமில்லா தோட்டம்
தோட்டமாகவே இல்லை.

சிவனு மனோகரன் கவிதை

இருள் : வாழ்வின் சுதந்திரம்

சட்டமிடப்பட்ட ஊருக்குள்
சலனத்தை மேலில் போர்த்தியபடி
அச்சமில்லாமல்
உலாத்திக் கொண்டிருக்கிறது
இருள்.

பாலின் நிறத்தைச் சொல்ல
கொக்கின் உருவத்தை
குருடனுக்கு காட்டிய அசடன் போல
உலாத்தும் இந்த இருளின் நிறத்தை
உங்களுக்கு காட்ட
காகத்தை நான் கைது செய்ய மாட்டேன்

இருள் காகத்தின் நிறமல்ல
இருள் கறுப்பின் சாயலுமல்ல
இருள் அச்சத்தின் அறிகுறியல்ல
இருள்
பயங்கரங்களின் பதுங்கு குழியும் அல்ல

இருள்
சுற்றிக் கொண்டேயிருக்கும் உலகின்
கண்முடாத உறக்கம்

இருள்
உயிர்களின் மரணத்து
ஒத்திகை நாடகம்

இருள்
சீறையிடப்பட்ட அழகைகளுக்கு
விடுதலை தரும் நீதிபதி

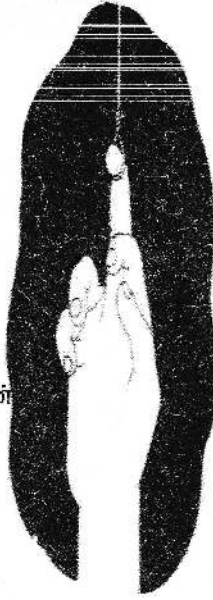
இருளைக் கொடிதென்று
இனிமேலும்
குழந்தைகளுக்கு சொல்லாதீர்கள்
இருள் தரும் சுதந்திரத்தைக் கூட
அவர்கள் நாளை
இழந்துவிட்கூடும்

இருள் சுமந்துக்கொண்டு உலாத்தும்
இரகசியங்களை
பரகசியங்களாக்கி விடுங்கள்

இருளே எமக்கு இனிதென்று
எக்காளமிடுங்கள்

வரும் குழந்தைகளாவது
இருட்டை போல
உலாத்தும் வித்தையை
அறிந்து கொள்ளட்டும்

எங்கே.
இருளின் உருவத்தை
இப்போது
நீங்கள் காட்டுங்கள் எனக்கு

சிலுவை சுமக்க தெரியாத கோழையின் பாடல்

ஏகாந்தத்தில் நீ
உனைமறந்து தவமிருக்கையில்
பிசாசென இடையில் புகுந்து
உன்
பெருந்தவத்தைக் குலைத்த
குற்றவாளி நானென்க

ஆதி சொல்லொன்றால்
அகம் நிறையும் கவிதைகளையும்
அர்த்த ராத்திரி இம்சைகளையும்
தந்து மறைந்த
காடழையும் பரதேசியும் நானென்க

மழைபோல்
வஞ்சகமின்றி நனைக்கவும்
மதம்கொண்டு
நெஞ்சோடு அணைக்கவும்
தேவதையை ராட்சசியாக்கவும்
தெரியுமென்ற
தெருத் தேவாங்கும் நானென்க

அத்தனை காலமும்
நீ சுமந்தலைந்த
துன்பச் சிலுவையை
சுமக்க மறுத்தோடிய
பஞ்சக் கோழையும் நானென்க

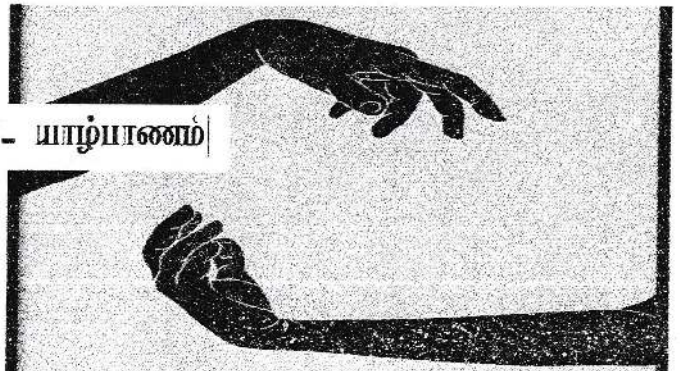
சிலுவை சுமந்து
பாவங்கள் கழுவத் தெரியாத
கோழை என்னை மன்னிக்காமல்
மறந்தும் சபித்தும்
விடுதலை மேலென்க

உன் குழந்தைகளுக்கு மறக்காமல் சொல்லிவிட்டுப்
போ
சிலுவை சுமக்கத் தெரியாத
கோழையொருவன்
எங்கள் தெரு வழியில்
அடிக்கடி உலா வருவான் என்றும்

எனக்காய் அவன்
சேர்த்து வைத்த முத்தங்களையும்
கொஞ்சம் கவிதைகளையுமே
தன்னோடு சுமந்து சென்றதாகவும்

எஸ்.சுவசேகரன்

- யாழ்ப்பாணம்

செபிரியதர்சன் கவிதை

கொரோனா

தொட்டால்
ஒட்டிக் கொள்கிறாய்
தொலை தூரத்திலிருந்து
வந்திருக்கிறாய்

மாயில் பயத்தை விதைத்து
வைக்கிறாய்
தனித் தனியாய் வாழ வைக்கிறாய்
தனிமையை நேசிக்க வைக்கிறாய்
அகங்காமாய் அழைந்த மனிதனை
முடக்க வைக்கிறாய்
உன் சத்தமல்லாத யுத்தத்தில்
எமை சாகடிக்கிறாய்

மறைந்து போன
மனிதத்தை மக்கள் மனதில்
மலிந்திட வந்தாயோ?
முகமூடி அணிந்து தீர்ப்பும்
மனிதனின்
முகத்தரை கீழ்க்க வந்தாயோ?
ஆணை அழிப்பதை
அடக்க வந்தாயோ?

அவிசாவளை பிரியா

வாழ்க்கை

நீ
உனக்கு கிடைப்பதெல்லாம்
பாதி என நினைக்காதே

வசதி பாதி
ஆடை பாதி
அந்தஸ்த்து பாதி
புகழ் பாதி
வாழ்க்கை பாதி
சுகம் பாதி
துக்கம் பாதி
இப்படிச் சலிக்காதே

அவிசாவளை பிரியா
கவிதை

வெளியே வா
முழு நிலவை விஞ்சுகிறது
பாதி நிலா

பறிப்போகிறது
படைத்தவனை நினைக்க
பித்து பிடிக்கிறது

பாதியும் அழகடா
பார்பவர் மனமடா
உணரும்
மனிதனைப் பொருத்தது
வாழ்க்கை

கவிதை ஒன்று

பார்வை அவள் நிதி

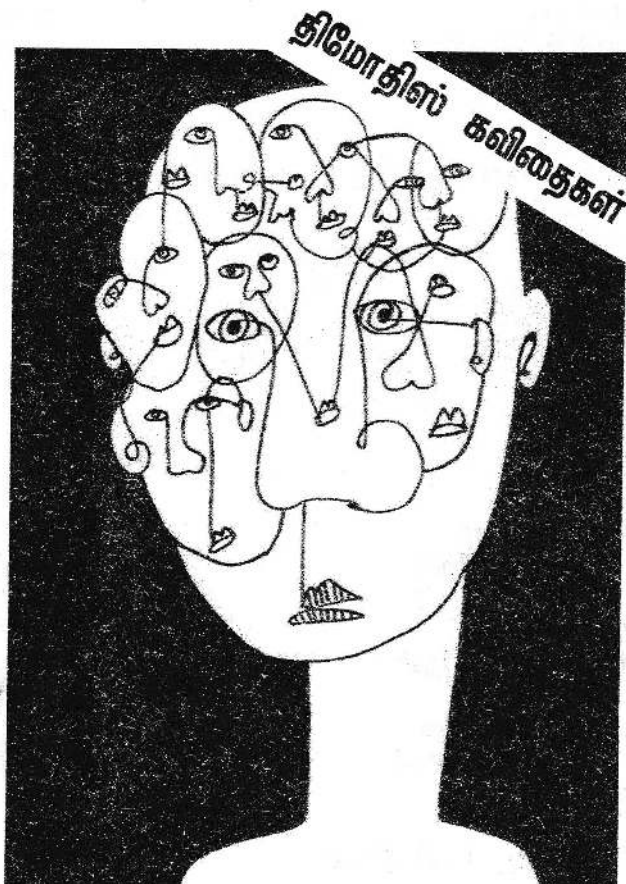
அவளின் பருவமடைந்த
நிர்வாணம்
நிலத்தில் விழ
ருசி கண்ட எறும்புகள்
அவளை மொய்த்தன

அவள் துடித்தாள்
துடியாய் துடிதுடித்தாள்
ஆயினும் எறும்புகள்
அவள் சதைகளை
கடித்து கடித்து மொய்த்தன

வலி தாங்க முடியாத
அவளின்
அலறல் சத்தம்
அந்த எறும்புகளுக்கு
கேட்கவேயில்லை

அங்கொரு
சிறுவனுக்கு கேட்டது
விரைந்தோடி வந்து
எறும்புகளை
உதறித் தள்ளி
அவளை தன் நெஞ்சுக்குள் பதுக்கினான்

எறும்புகள்
அடுத்தொரு கொய்யாப்பழம்
விழும் வரை
மரத்தடியில் காத்திருக்கின்றன.

கவிதை இரண்டு

வீமர்சனம்

கண்ணகி மூட்டிய
தீயில்
மணிதம் தீயந்தது

இளங்கோ கைது செய்யப்பட்டான்

மணிமேகலை விடுவிக்கப்படாள்

தீர்ப்பு

காமத்தை ஆன்மீகம் வென்றது

மன்னன் உயிர்த்து எழுந்தான்

கோவலன்

மீண்டும்

கொலை செய்யப்பட்டான்.

கடவுளாகும் முயற்சி
சிறுவயது கனவாய் எனக்குள்
இருக்கிறது
மரணத்தின் பின்
கடவுளாகி விடலாம் என்ற
தொட்டில் கதைகளுடன்
மரணத்திற்கு முயற்சி செய்கிறேன்

சாவின் பயம்
மனதை பிசைகையில்
சாவதற்கான ஆலோசனைகளை பெற
கடவுளாகித் திரிபவரின்
கைகளை பற்றுகிறேன்

மரணத்திற்கான வழிகளை
ஒவ்வொன்றாய் காட்டுகிறார்.

மரணம் நொடியில்
பிரசவிக்கக்கூடியதுதான்.
அவர் காட்டும்
பழைய வழிகளில்
வேதனை மிகுந்திருந்தனால்
புதிய வழியை ஆலோசிக்கிறேன்

என்னுடன் சேர்ந்து
அவரையும் இறக்கச் சொல்கிறேன்

சமாந்தர தண்டவாள கம்பிகளில்
ஒன்றில் நான் மற்றையதில் அவர்
கைகளைக் கோர்த்து
புகை வண்டியின் அடியில்
புதைந்து போவோம் என திட்டமிடுகிறேன்

அவர்
பயப்படவில்லை
அவர் தான் கடவுளாயிற்றே!

திட்டப்படி
பிணைந்த கைகளுடன் பிணமாக நடக்கிறோம்
கம்பிகளின் விளிம்புகள்
கத்தி விளிம்புகளாய் கால்களை அறுக்க
சா தேடி விரைகிறோம்.

தண்டவாளம் நடத்தக்கிறது
அதோ அந்த பசைப் பூதம்
அதுவும் மிகப் பழைய பூதம்

கடவுள்
மரணத்தில் பரீட்சயம்
இருந்தும் உதறி நடுங்குகிறார்
பழைய பழைய கதைகளை
கூறுகிறார்

பிடியை விடுவிக்க கெஞ்சுகிறார்
பூதம் காலடியை தொடுகிறது

எனக்கு
பழைய பூதத்தினால்
பழக்கப்பட்ட விதத்தில்
மரணம் வரக்கூடாது என்பதற்காகவும்,
கடவுளாகித் திரிபவருக்கு
புதுமை மரணத்தைக் காண்பிப்பதற்காகவும்
உயரக் கிளம்பி
அவருடன் பறக்கிறேன்.

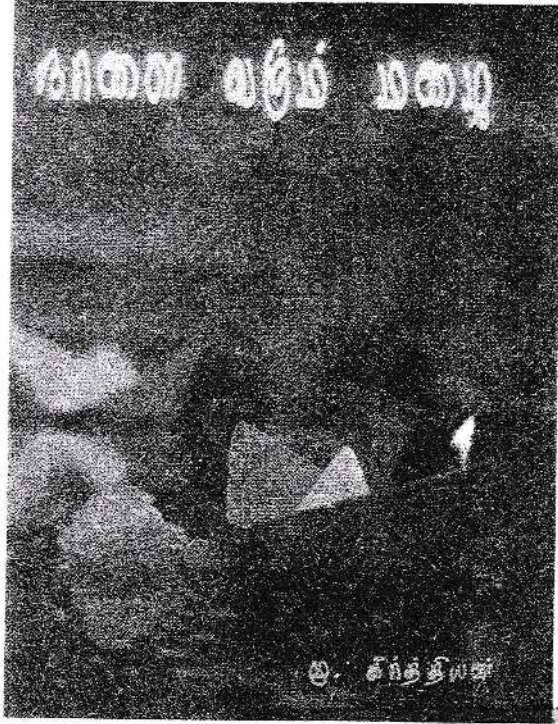
சுந்தர் நிரசன் கவிதை

நாளை வரும் மழை

மு. கீர்த்தியன்

கவிதைநூல் விமர்சனக் கட்டுரை

நாளை வரும் மழையில் துணைத்த மனது...

அதிகாரங்களின் கொடுங் கரங்களால் அடக்கப்பட்டிருக்கும் (எப்படி அடக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பது குறித்த புரிதல் இன்றி) அடங்கிய சமூகமாக மலையகத்தின் இருப்பு அமைந்திருக்கும் நச்சுமூலில், அடக்குமுறையிலிருந்து வெளியேறி வரும் சமூகம் தனக்கு வழங்கப்பட்டவைகளிலிருந்து தனக்கு தேவையானதை சுவீகரித்துக் கொள்ளும் முனைப்பின் அடையாளங்களாக அச்சமுகத்தின் அனைத்தையும் பிரதிகளாக்கும். அப்பிரதிகளே அவசியமான வெளியுடைப்புகளையும் செய்கின்றன. அந்த வகையில் ஒடுக்கப்பட்ட மலையக மக்களின் வெளிப்பாய்ச்சலுக்கான வலிமையான வெளியுடைப்பின் குரலாக மு.கீர்த்தியன் தனது "நாளை வரும் மழை" மூலம் சாட்சியமாகிறார்.

துயரங்களின் சிறைச்சுவர்களிடையே அடைப்பட்டுக் கிடக்கும் விருப்பின்றி மனம் சுதந்திர வெளிகளில் சிறகசைத்து பறந்து திரிந்ததின் வெளிபாடாகவும், சமூகத்தின் அவலங்களையும் அநீதிகளையும் தெளிவாக காட்டும் சாளரக் கண்ணாடியாகவும், கவிதைகளின் வழியே உலகத்தை உற்று நோக்கி அதனது அழகு, அசைவு, அடிப்படைகளின் உள்ளியக்கம் அவற்றின் தங்குதடைகள் என்பவற்றை கடக்கும் பாலமாகவும் தனது கவிதைகளை வரித்துக் கொள்கிறார்.

படைப்பென்பது ஒன்றை கேள்விக்குட்படுத்தி புத்தாக்கப்படுத்துவதும் இற்றைப்படுத்தி தன் பின் வருவோருக்கு தர்கித்து வெளியேறும் வழிகளை கொண்டிருக்க வேண்டும். அடக்கிய குட்டைகளாய் தன்னை முனைவுபடுத்தி தேங்கி நாளும், நாயகர்களை உருவாக்கும் படைப்புகளாக இருக்கக்கூடாது. அந்தவகையில் "நாளை வரும் மழை"யின் சுயாதீன பொழிவு உள்ளொங்கும் அசைவை நிகழ்த்தி செல்கிறது.

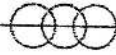
நல்ல கவிதை, நம்மை அது அழைத்துச் செல்லும் வழியெங்கும் நின்று நிதானித்து வாழ்வை தெளிவாக்கி மனத்தை திறக்கச் செய்ய வேண்டும். அதன் வழியே அறிவின் தளத்தின் மீது புரிதலை செய்யவேண்டும். இத்தொகுதியில் "உள்நனைதல்" தொடங்கி "மறுபுகத்தில்" வரை நீளும் கவிதைகள் வாசகனை நுண்ணிய கூர்ண்சியால் குத்திக் குத்தி வதைப்பதாக இருக்கிறது.

வரண்டு தகித்து வாழ்வின் பேதங்களால் சிதறுண்டு கிடக்கும் மண் என்பது மனித வாழ்வெளியே. அப்பெருவெளியை உள் பொழியும் மழையால் மாத்திரம் கருத்தரிக்கச்செய்யலாம். தகிக்கும் வெளியை பூக்கச்செய்யும் வல்லமையை உள்நனையும் கவிதைகளுக்கே உண்டு.

மழை வருகையில் மனந் திறந்து கொள்ளுங்கள். ஈரமாக்கட்டும் மழை

அனைத்தையும். இக்கவிதை தனியே மலையக வாழ்வியலை மாத்திரம் பேசாமல் குரலற்ற அனைவரினதும் பொது குரலாய் புதிய முகம் கொண்டிருப்பது இப்பிரதியின் ஒரு தளமாகும்.

"கூடி வாழ்தலில்" எனும் கவிதை நான் எனும் தன்னிலை உடைபடுவதை எளிமையாக ஆனால் ஆழமாக வெளிப்படுத்துவதை காணலாம். சமூக நிறுவனங்களோடும் அதன் உள்ளாட்டத்தின் போதும் பொது தன்னிலையான நானானது

எவ்வாறு இயக்கமுறுகிறது என்பதை பின்வரும் படிமங்களினூடாக கூறுகிறார்.

ஆயிரம் மிருகங்களுக்கு நடுவில் ஒரு பெண்ணாகவும், விதவை கண்களின் வலியாய், கண்ணிவெடியில் பிடுங்கிச் சென்ற காலாய், வீதியோரம் கொலை செய்து வீசப்பட்டிருக்கும் மூன்று வயது குழந்தையாய் தன்னிலைகள் உடைவுகளை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

"அவர்களிலிருந்து மட்டுமல்ல எங்களிலிருந்தும் நாம் அந்நியப்பட்டே இருக்கிறோம்."

இது "எங்களில் ஒரு நாள்" எனும் கவிதையின் சுயவாக்கு மூலம், ஒரு சமூகத்தின் அவல நிலையை காட்டும் வரிகளில் எத்தனை நிஜம். இக்கவிதையும் வெறுமனே மலையக மக்களுக்கான கவிதை எனும் குறுகிய எல்லைக்குள் மாத்திரம் பேசும் கவிதையாக அல்லாமல் பொது குரலாய் வியாபித்திருப்பது சிறப்பானதாகும். இப்பிரதி முழுதும் விசாலித்த பொது சமூக பார்வையினை காணலாம். இது இன்றைய நவீன மலையக கவிதை வெளியின் ஒரு நற்குறி என்றால் மிகையாகாது.

எல்லோரும் தனித்தனியே கற்பனையான உலகமொன்றை கட்டி வைத்திருக்கிறோம். மெல்லிய சருகுகள் கோர்த்து அவரவர் இயல்பிற்கேற்ப கட்டி முடிக்கிறோம். எதிர்பார்ப்புகளின் சாரம்சமாய் அவ்வுலகம் எல்லோரின் முற்றத்திலும் சுழற்றப்படியிருக்கிறது. கவனியுங்கள் என்றால் "ஒரு பாடம்" கவிதையில்.

**பசியுடனோ நாகத்துடனோ
என்னிடம் கேட்கப்படாத
ஏராளம் கேள்விகளுடனோ
அவர்கள் மௌனித்திருந்தனர்
அவர்கள் நாங்கியிருந்த
சமூகத்தின் கனத்த பல்லக்கில்
நான் சாய்ந்திருக்கிறேன்
பாடமொன்று முடிவுறுகிறது.**

மரபார்ந்து இயங்கும் சிந்தனைகள் கொட்டிக் கிடக்கும் வகுப்பறைகளிலிருந்து மீறி புதுமை காண சாளரம் திறந்து பிள்ளைகளுக்கு விசாலமான உலகை திறக்க முயற்சித்து முடியாமல் தானும் பல்லக்கில் சாயும் சராசரி ஆசிரியரே என்பதை மிக ஆழமாக காட்டும் சித்திரமாக "வேலியும் பயிரும்" கவிதை வார்க்கப்பட்டுள்ளது.

மனிதன் தன் இருப்பை இழப்புகளின் போதே உணர்கிறான். புலம்புகிறான், சிந்திக்கிறான் என்பதை "எறும்புகள்" கவிதையில் காட்டுகிறார்.

**பூக்கன்று ஒன்றின் நடுகையில்
ஒரு நாள் அதன் கூடுகள்
உடைந்து சிதைந்த போதுதான்
அவை தமக்குள்ளே
புலம்பிக்கொண்டிருந்தன
அவைகளின்
சுதந்திரம் பற்றியும்
இருப்புப் பற்றியும்**

இப்படி இத்தொகுதி முழுதும் மலையகம் எனும் அடையாள சிக்கலுக்குள் தனித்து ஒதுங்காமல் கீர்த்தியனின் கவிமனம் விசாலித்து பொது குரலுக்குள் ஒலிப்பது தற்போது எழுதும் கவிஞர்களிலிருந்து மிக மாற்றமுறும் முக்கியமான பண்பாகும்.

மக்களுக்கான கவிதை சொல்லி மக்கள் குரலை மிக யதார்த்தமான அழகியலோடு தருவது அவர் கவிதை தொடர்பாக கொண்டிருக்கும் அறிவு, அனுபவம், இயக்கத்தோடு தொடர்புபட்டதாகும்.

**அவர்கள்
அனுபத்தின் சாணைக்கல்லில்
தீட்டிய கத்தியால்
மரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும்
புதிய நாட்களின் கனவுகளை
ஆழமாய் கீறுகிறார்கள்**

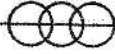
இங்கு எளிய மக்களின் உழைப்பும் கனவும் அற்புதமாக சாத்திரமாக இருப்பதை காணலாம்.

இன்றைய காப்பரேட் உலகத்தில் வாழ எத்தனிக்கும் உதிரி சமூகங்கள் தொடர்ச்சியான பல பரம்பரையினராக அடக்கப்பட்ட சுமையிலிருக்கின்றனர். அச்சுமை தோள் மாற்றப்பட்டு மேலும் சுமையாகிறது என்பதை "எனது பாட்டனின் சுமை" கவிதை பேசுகிறது.

"சிதைவுகள்" கவிதை மாற்றம் வேண்டி பணித்து திசைகள்தோறும் வியாபிக்கும் தன்னிலைகளின் இருப்பு தனது மண்ணை பற்றியிருக்க வேண்டும் என்பதை கூறுகிறது.

**வெயிலில் நரைத்த
மரங்களை விட்டு
சிதறிப் பறக்கும் பறவைகளாய்
நூலினை அறுத்துக் கொண்டு
நாமும் பறக்கின்றோம்**

**வானத்தின் அளவிற்கு
எமது சிறகினை விரிக்கிறோம்
எனினும்
எமது கருகளை மெப்பது
இந்த மண்ணும்
அதன் வேர்களுடைய**

குழந்தை உலகின் உடைவுகளை மிகவும்
ஆழமாய் பல கவிதைகளில் காட்டியுள்ளார்.
"கடும் பயணம்" கவிதையில்

சந்தைகளிலும் தெருக்களிலும்
விற்கப்படும் பாடங்களுக்கென
நெரிசலில் நின்றவாறு

சந்தோசத்தின் இரவுகளைத்
தின்றிடும்
பரீட்சையின்
பேய்க்கனவுகளுக்கஞ்சி
குழந்தைகள் எப்போதும்
விழித்தே இருக்கிறார்கள்.

இன்றைய பரீட்சை மயத்தில் குழந்தைகளின்
உலகம் சிதைந்திருப்பதை இக்கவிதை
காட்டுகிறது.

முதிய வாழ்வின் தனிமைப்படுத்தலில்
அவர்களுக்கான மீட்சி மரணமே. "நாவிதர்
பாடல்" அவர்களுக்கானது.

உழைத்து ஓய்ந்தன் பின்
ஊதியமோ வருவாயோ
நின்றதன் பின்
ஊருக்கும் வாழ்வுக்கும்
மனைவிற்கும் மக்களுக்கும்
கையாக்கிப் போனதன் பின்

இனியும் வாழ்வதற்கு
ஆதலால் நீ போய்
சொர்க்கம் சேர்
கைலாசம் சேர்
வைகுண்டம் சேர்

கயநல அதிகார அடக்குமுறைகளால்
அகதிகளாக்கப்பட்டு கடல்கடக்கையில் உயிர்
துறப்பதை கண்ணிருடன் கண்ட கவி நோவாவை
வலிமையான சுத்தியலாடு வரச்சொல்கிறார்.

சூரியனுக்கு கீழாக
அமைதியை விழித்திருக்கும்
புதிய தேசமொன்றை நோக்கி
அவர்களை அழைத்துச் செல்ல
பெரும் படகொன்று செய்க

"நாம் என்பது" என்ன அற்பப்பிராணியா?
எல்லாவற்றிற்கும் தலையாட்டும் பொம்மையா?
இல்லை. கவிஞர் அழைக்கிறார். செவி
கொடுங்கள்.

வாருமென் மக்களை
சூரியனைச் சுமக்கும்

அம்மலைகளின் மீதேறி
நமக்கான வாழிடத்தை
வசதியாய் செய்து கொள்வோம்

அம்மலைகள் நமதே
அதன் நதிகளும் நமதே
உழைக்கும் நம் கரம் கொண்டு
ஆக்கிய இவ்வுலகும் நமதே

.....
அவர்கள் சொல்வது போல்
ஒரே இரவில்
அழித்து ஒழித்துவிட
உலகமென்ன கையளவான
களிமண்ணுருண்டையோ

இப்படி தனித்துவமும் ஆழமும் விரிவும் கொண்ட
கவிமொழியும், எளிய வலிமையான
கவிச்சொல்லும் முறையும் கொண்டவர்.
வாசகனை தட்டி எழுப்பி சிந்தனைக்குள்
மெல்லிய அவசியமான மாற்றங்களையும்
செய்யவல்லவர். நாளைய தமிழ் கவியுலகில்
தனக்கென அடையாளமொன்றாக மாறுவார்.
அவரது சிந்தனைத்தளம் எளியயோருக்கான
இடதுசாரி தளமாகும். அவரது கவிதைகள் புதிய
தளமாற்றங்களோடு நாளை வரும் மழையோடு
முன் வரும்.

தொழுதுண்டு பின் சென்று

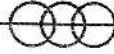
என் மக்களின்
வார்த்தைகளானது
எனது பாடல்
உதிரமாகி வழியும்
அவர்களின் வியர்வையும்
கலந்தே
அதனை ஒலிக்கச்
செய்கிறேன்.

துயரங்கள் நிரம்பிய
முடிவுறா இரவுகளில்
அவர்களின் நித்திரைக்காக
அவற்றைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்

இம்மண்ணின் மீது
எமது வாழ்வின் விருட்சங்களை
ஆழமாய் ஊன்றிடும்
கனவுகளின் வரிகளை

தினம் தினம்
எனது பாடலில் எழுதுகிறேன்.

சண்முகம் சிவகுமார்.

நீண்ட வரண்ட கோடைக் காலத்தின்
மீன் காலம் புதிய யூப்ரீன் மருத்களை
மனதெங்கும் மிகைத்திருக்கும் தருணத்தில்,
மீண்டும் தேடிதேடி பொருக்கீ செந்த
கவிதைகளுடன் உங்களை சந்திக்கிறேன்.
இன்றைய வாழ்வு வழமையான சகல
நெருக்குதலுடன் நகர்கிறது. வாழ்வின் தகிப்புள்
மாய்ந்து போகாமல் தப்பித்து வாழ எனக்கு
கவிதைகளே தனது கரம் தந்தன. வழமைப்போல்
இரவும் பகலும் கவிதைகளுடனே எனது
வாழ்வு கழிகிறது.

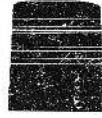
2020 ஜீன் மாதத்தின் கரும்
பொழந்தேய்ந்த மழையின் ஈரமான, ஓர் அந்திப்
பொழுதில் எனது கிணையில் அமர்ந்திருக்கையில்
மனதுள் கல்யாணசுந்தரின் 'உருக்கமற்ற
மழைத்துள்' கொகுப்பில் கொத்துப்பூவுடன்
கையசைத்த கவிதை ஞாயகம் வந்தது.
மலைப்படுவையான எனது வாழ்வெளியின்
கவிதையாக வாழ்கிறது.

இந்த வரியை நீங்கள்

வாசிக்க முடியாமல்
எழுத்துக்கள்கில கலைந்திருக்கின்றன.
இதன்மேல்
சொட்டுப் போல விழுந்து தெறித்தது
என் தாத்தாவின் வியர்வை
என் தாயின் முலைப்பால்
என் மனைவியின் கண்ணீர்
என் காயங்களின் கசிவு
எங்கள் குழந்தையின் எச்சில்
இவற்றில்
எது என
உங்களைக் கேட்டபடி எங்கள்
முற்றத்தில் அசைந்து கொண்டிருக்கிறது
கொத்துப்பூவுடன் ஒரு செடி.

ஆம், இந்த பருந்து வீரிக் மலைகளுக்குள்
உழைப்போரின் வீயர்வை, முலையால், கண்ணீர், கசிவு,
எச்சில் என்பவற்றை வாழ்வின் வரிகளாக
காத்திருக்கின்றன. ஆனாலும் ஒரு வீனா என்னை
கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது. எது எனது கவிதை என,
அதன் அடையாளம் தான். இக்கவிதை. நண்பர்களே
இக்கவிதைகள் தொடர்பாக நான் அதுகரம் வீனக்க
மாட்டேன். நீங்கள் உங்கள் வாசியில் இக்கவிதைகளின்
புதிர்களை அவிழ்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

சில கவிதைகள் நமது பார்வைகளை
வீசலாய்ந்துக்கொள்ளும் மாயம்
கொண்டிருக்கும். உலகம் முழுதும்
யூப்பிடன் வாசகனை நோக்கி வருக்த

கவிதையின் கிளைகளில் அமர்ந்திருக்கும் பறவை 03

யுகாந்தன்

ஆவலுடன் கரம் நீட்டும் கவிதைகளுள்
இக்கவிதையார் ஒன்று. வீயி
வாழ்கைகளின் வாள் வீச்சில் இதயத்தை
கீழ் சுருவியை தரும் கவிதை. மலையால்
கவிஞர் சச்சுதானந்தன் அவர்களின்
'கவிதை மீண்டும் வரும்' தொகுதியிலிருந்து
கண்ணெய்மட்டது.

பாட்டி

என் பாட்டிக்குப் பைத்தியம்
பிடித்திருக்கிறது
பைத்தியம் முற்றிச் செத்துப் போனான்

கஞ்சனான என் மாமன்
அவனை வைக்கோலில் பொதிந்து
தானியக் கிடங்கில் வைத்துவிட்டான்

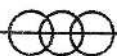
காயந்து உலர்ந்த போது
பாட்டி விதைகளாய் வெடித்துச்
சிதறினான்

தானியக் கிடக்கின் ஜன்னல் வழியே
வெளியே குதித்தான்
அதில் ஒரு சிறுவிதை தானே முளைத்து
என் அம்மாவாயிற்று

வெயிலும் மழையும் வந்தன
அம்மாவின் பைத்தியத்தில்
முளைத்து நானும்

அப்பறம் எப்படி
தங்கப் பற்களுள்ள குரங்குகளைப் பற்றி
நான் கவிதை எழுதாமல் இருப்பேன்?

யுரம்பறையாக பெண் நகர்ந்து வரும் வாழ்வின்
புதுப்பினை காட்டும் கவிதை. என்னைப் பொருத்தவரை
தங்கப்பற்களை கவிதைகளுக்கீ வாசகன் முன் பல்லைக்
காட்டும் மடைமை கவிஞர்களின் வாழ்கைகளின் மீது

என்பார். பெரியகல்லாக இக்கவிஞையை பார்க்கின்றேன். உங்களுக்கு அன்னா தோன்ற வேண்டிய அன்பில்லை. ஆமாம் நண்பர்களே தன்னையே ஒரு பரிசோதனை கூடமாக மாற்றிக் கொண்ட படைப்பாளிகளே மன்த வாழ்வின் மீது நேர் தாக்கம் புரிகின்றனர். அது எந்தவகை படைப்பாளிகளும் இருக்கலாம். அன்றாட வாழ்வை பிடிபவ்வீதால் அதுவே உலகின் மாபெரும் படைப்பாகும். இது யெஞ்சுமரின் பெரு எழுதிய கவிதை. இக்கவிதை அழகுமான கவிதை. உடனே அப்படியே எடுத்து சம்பாதித்துக்கள். சம்பாதிப்பதைப் பற்றி பிறகு யோசிப்போம்.

இரவு முழுவதும்
காதல் முடித்து எழுந்திருக்கும்
ஒரு பெண்ணைப் போல
காற்று எழுகிறது
தன் பைனாகுலர்களை
சரிசெய்துகொண்டு
உலகைப் பார்க்கிறது, ஒரு குழந்தையின்
கண்களுடன்
எப்போதுமே பழுக்காத
ஒரு பச்சை ஆப்பிளைப் போல
இன்று காலை உலகு இருக்கிறது
கசப்பாக. மகிழ்ச்சியாக.

பென்சமின் பெரெ

குழந்தையின் கண்கள் அப்பழுக்கற்ற ஒளி யொருந்தியது
அதன் வழியே அது பார்க்கும் உலகமும் அவ்வாறே ஒளி
யொருந்தியது. நமது நெருக்கீடுகளை நாண்டி இவ்வுலகு
நமக்கு தனமும் காலையில் ஒரு புதிய அம்ர்னை
தருகிறது. அது உயிர்ப்புடன் இருக்கிறது. நமது
பார்வையை குழந்தையின் ஒளியோடு யொருந்திக்
கொண்டால் போதும். இவ்வுலகு மகிழ்ச்சியாக மாறும்
என்பதை கவிதை பேசுகிறது.

இக்கவிதையும் அப்படியே சில கவிதைகள் எப்படி எனக்கு
கிடைக்கிறது என்கிற பெரிய புத்திரக இருக்கிறது. அப்படி
எதேச்சையாக கிடைத்த வலுந்த் செந்தவின் கவிதை
ஒன்றை யாருங்கள்.

குரலினிது

போகிற வழியில்
இறந்து கிடக்கிறது
ஒரு கருமை நிறக் குருவி.

சிறகு பிரிந்து
அலகு பிளந்து

அது கிடக்கிற பாவனையில்
தெரிகிறது ஒரு குரூர மௌனம்

எந்த மரமோ
இசையின்றி தவிக்கும் இனி.

வசந் செந்தில்

வாழ்வும் இப்படித்தான் தெரு வழியே கருமை நிறக்
குருவிப் போல கிடக்கிறது. இசையின்றி தவிக்கும் அந்த
மரம் போல மன்தர் வாழ்வு அழகாய் சொல்லும் கவிதை.
இது போன்ற அழகுமான கவிதைகள் எனது படித்தவின்
அமரும் புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள், முகநூல் பக்கங்களில்
கிடைத்தவை. நீங்களும் உங்கள் சீடர்களை வீரபுலங்கள்.
படைப்பின் புத்த வானத்தின் அழகை அந்நிபந்தை
ஆனந்தத்தை அனுபவிங்கள்.

நானும் இந்த கடம்ப மரத்தில் அமர்ந்திருக்கிறேன்.
கவிதை மரத்தில் அமரும்போது அடக்க முடியாத இன்பம்
பொங்கி வழியும். நவீனப்பாசாரியின் இக்கவிதை வெறுமனே
மரத்தை மட்டுமா எடுத்துக் காட்டுகிறது. நீங்கள் வாசித்து
யாருங்கள் மரமல்லாத மர நிலவில் என்னை போல் ஒரு
கணம் அமர்ந்து வீருவீர்கள்.

மரமல்லாத மரம்

ஆறுவிட்டேன்
ஒரு அடிக்கு ஒருஅடி
சதுர குழியொன்றைத் தோண்டி.

அடுத்த நாளின் அந்தியில்
காபந்து செய்து கொண்டிருந்த
பிளாஸ்டிக் உறையைக் கிழித்தேன்
மண்ணில் வேர்களை ஒளித்து
நின்றிருந்த கடம்ப மரக் கன்றின்
நிழலை நடட்டேன்
எதிர் எதிராக இலைகளை கிளைத்து
எதிர்பாரா வளர்ச்சியைக் கண்டது.

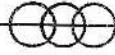
அவ்வப்போது
நிழலின் அடியில் நிழல்கள்.

கடினமேதுமில்லை
கவிதைகளில்
மரம் வளர்ப்பது.

ந. பெரியசாமி

உண்மையில் எனது பூர்வீகம் மலைகள் தான். நான்
மலைக்குருவி. எனது நிலத்திற்குள்ளும் அவ்வப்போது
அழகுபுலங்கள் நகழ்த்தும் கவிதைகளை கண்டு என் கூர்
நகங்களால் பற்றிப் பிடித்து தன்ரு மகிழ்ந்திருக்கிறேன்.
ஒரு மாலை நேரத்தில் கூடையே சென்று
கொண்டிருக்கையில் கண்டெடுத்த முகீர்த்தியனின்
கவிதை அப்படியே என் மலை வாழ் மக்களின்
துயரத்தை, பெண் வாழ்வின் வலிகளை பேசுகிறது. என்
மலைவாழ் கவிஞர்களும் யாருக்கும் சலைத்தவர்கள்
அல்லர் என அக்கம்படியாக கீச்சிட்டுக் கொண்டேன்.

நீங்களும் இக்கவிதையை உணர்ந்து அதன்
வார்த்தைகளின் வழியே எம் மக்களின் துயரை அறிந்துக்
கொள்ளுங்கள்

தமிழரத்தின் கூடை

ஒரு தோழியின் குரல்
என்ற ஓளவையின் கவிதையை
வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

தோழி
தலையை நிமிர்த்து
எழுந்து வா
உலகைப் பார்
என்று முடிந்தது அக்கவிதை

அறையிலிருந்து கிளம்பி
கோடிப்பக்கம் நின்று
மலைகளை நோக்கினேன்

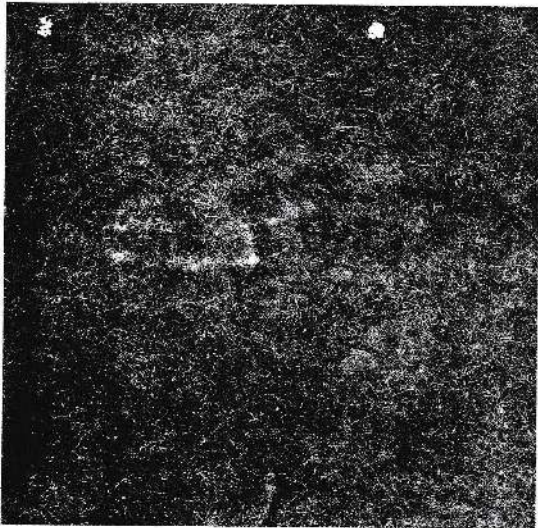
வரிச்சியும் கூடையுமாய்
அவசரமாக ஓடிவரும்
பெண்களைப் பார்த்து

“எங்கடி படுத்துக்கெட்டுட்டு
இவ்வளவு சொணங்கி வாரீங்க”
கங்காணி கர்ச்சிப்பது கேட்டது

கவிதையின் வரிகளை
கத்திச் சொல்ல வேண்டும்
போலிருந்தது எனக்கு

அதற்குள் அவர்கள்
என் கவிதைகள் எட்டாத
உயரத்தில்
துயரத்தின் கூடைகளைச்
சுமந்தப்படி
படியேறிக் கொண்டிருந்தனர்.

மு. கீர்த்தியன்

அடக்க ஒழுக்க எமக்கு தரப்பட்டிருக்கும் ஒய்ந்த
வாழ்வை மீறும் நமது குரல், மடைப்பாளின் குரலாக
மாந் தொடர்ந்து ஒலிக்கும் போது நமது விடிபல்

தூரமல்லவெ என்பதற்கு சாட்சி பகர்கின்ற கவிதை
வாசியுங்கள், போசியுங்கள்.

எதிர்ப்பு

நீ என்னைச் சுற்றிக் கட்டலாம்
வாசிப்பதற்கும் புகைப்பதற்கும்
நீ தடை விதிக்கலாம்
எனது வாயில் நீ மண் இட்டு நிரப்பலாம்
ஆயினும் என்ன?

கவிதை
என் துடிக்கும் இதயத்தின் குருதி
என் ரொட்டியின் உப்பு
கண்ணின் திரவம்
நகங்களால்
கண் இமைகளால்
கத்தி முனையால்
நான் அதை எழுதுவேன்
சிறைச்சாலையில்
குளியறையில்
குதிரை லாயத்தில்
நான் அதைப் பாடுவேன்

சவுக்கடியிலும்
சங்கிலிப் பிணைப்பிலும்
கைவிலங்கின் வேதனை இடையிலும்
நான் அதைப் பாடுவேன்

போரிடும் எனது பாடலைப்பாட
என்னுள் ஓர் கோடி
வானம்பாடிகள் உள்ளன.

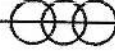
மஹ்மூத் தர்வீஸ்

இறுதியாக இந்த கவிதையை உங்களுக்கு ஒரு
மாற்றத்திற்காக நடுகிறேன். கவிதைக்குள் கைதாக்கிப்
பாணவர்களின் குரலாக இக்கவிதை எழுந்து நிற்கிறது.
இன் விடைபெறுகிறேன். மீண்டும் நான் எகிர்த்த
கவியாழங்களை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கின்றேன்.

எனது கவிதை

எனது கவிதை உருக்குக் கம்பி. இறுக்கி
கட்டப்பட்ட அதன் மீது நான் நடக்கிறேன், நான்
அதனது பிணைக்கைதி. எனக்குக் கீழே அது
அதிர்கிறது, எனை நிலைகுலைத்துவிடுவதென
அது அச்சமுட்டுகிறது. நான் அதில்
தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன். நான் ஊசலாடிக்
கொண்டிருக்கிறேன். இது எனது அச்சம்.
அதனோடு தப்பித்தல். பிற்பாடு அது எனக்கு
சக்கரமாக ஆகிறது, ஏனையாக ஆகிறது,
சுருங்குகிறது, நான் விட்டுச் செல்லும் எல்லாச்
சிகரங்களிடமும் நான் விடைபெறுவதை என்னால்
நிறுத்த முடியாத, கச்சிதமான விழ்ச்சி.

ஜோமனா ஹத்தாத் - வசனக் கவிதை

2

புத்தகமே இல்லாத பெரிய நூலகம்

எனது தாத்தாவும் பாட்டியும்
பெரிய அறிவாளிகள் இல்லை
ஆனாலும் அவ்வளவாக படிக்காதவர்கள்
தாத்தாவின் திட்டமிடல் தப்பாது
பாட்டியின் சமையல் அளவாக இருக்கும்
எத்தனைப் பேர் வந்தாலும்
பஞ்சமில்லாது பரிமாறுவார்கள்
தாத்தாவின் அறிவுரைகள்
பட்டதாரிகளுக்கும் பொருந்தும்
எல்லாவிதமான விடயங்களிலும்
அவருக்கு அனுபவமிருக்கும்
கிரிக்கெட் முடிவுகூட
துல்லியமாக அனுமானிப்பார்
சின்ன, பெரிய நோய்களுக்கும்
மருந்து சொல்லுவார்.

எஸ். திலகவதி கவிதைகள்

1

நான்காம் சுவரில் தொங்கும் படம்

முன்பெல்லாம் ஒரு வீட்டுக்குச் சென்றதும்
தலைமுறை தொடர்பான தகவல்கள்
சுவர்களில் படங்களாக தொங்கும்
வீட்டிலுள்ள பரம்பரைகள்
எல்லாம் அறிமுகமாகும்
சாகசங்கள் நினைவுகள் எல்லாமே
மீட்க உதவும்
பேசுவதற்கு நிறைய
தொனிப்பொருள் தரும்
எங்கள் வீட்டிலும் இருந்தது
ஒன்று தெரியுமா?
வீட்டின் சுவரில் தொங்கும் படம்
எந்த கட்சி
எந்த சிந்தனை
எந்த...
எல்லாமே காட்டும்
நாகரீகத்தின் எல்லாமே மாறிவிட்டது
அந்த நான்காம் சுவரில் தொங்கும் படம்
மட்டுமே இப்போது பேசுகிறது

நிலம் தொடும் ஆசை

ஆயிரம் நிலவுகள் என் முன்
குவிகின்றன
ஆனந்த மழையில்
நனைவதற்கு
ஆயத்தமாகின்றேன்

என் வேட்கைகள்
அனைத்தும்
திரண்டெழுந்து பரிதி
விழுங்கினாற்போல் விசாலமானது

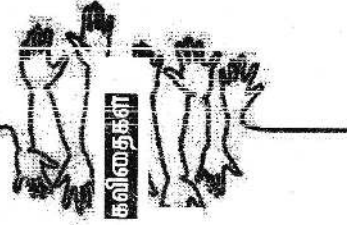
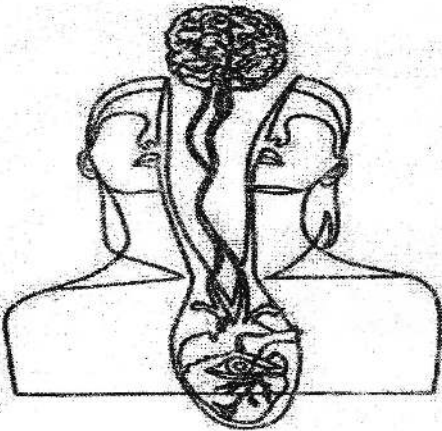
மண்மீது புரண்டு,
அழுது தீர்த்த காலமதை
மீட்டுக்கொள்ளும்
வெறிமிகு வெளிக் குள்ளிருந்து
பிரளயங்கொள்கிறேன்

பல்லாயிர பரப்பு
குன்று
நீர் வெளி
அனைத்தும் பள்ளிக் கொண்ட
இயற்கைவெளி
என்னிலிருந்து விலக்கி பறிக்கப்பட்டது.

என்னிலிருந்து பிடுங்கி
அந்நியப்படுத்தப்பட்ட நிலம் மீது
ஏக்கங்கொள்கிறேன்

அதன் தனிமை
வேறொரு விருட்சத்தத்தின் நிழலால்
புதுமை
ஆக்கிரமிப்பின் அழுத்தங்களால்
மண் புண்ணானது

அம்மண்
பெறும் ஏக்க மூச்சிக்கொண்டு
என்னை மேய்வதற்கான பார்வைகளை
முட்டியது
நான் அந்நிலம் தொடும்
ஆசையில் புரண்டு எழுகிறேன்.

கவிதைகள்

மாரிமுத்து சிவகுமார்

மாரிமுத்து சிவகுமார் கவிதைகள்

தனலாகும் கரங்கள்

அம்மாவின் சுவாசங்களால்
நிறைந்திருந்த வீட்டில்
அவள் ஒதுக்கிவிட்டுப்போன
அடுப்பில் தனல்

இன்னும் மிச்சமிருக்கிறது.

மலையிலிருந்து
அவள் வருகைக்காக
என் பத்து வயது
தனிமையுடன்
காத்திருக்கிறது

நாளு சுவர்களிலும்
என்னை ஆளாக்கிய தடயங்களை
அலங்கரிதிருக்கின்றாள்
தேயிலை வாசத்தோடு
அவள் வரும்வரை
அவைகளோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன்

வாழிடமிருந்த
தேனீக்களும் வண்டுகளும் குளவிகளும்
மலைக்குள்
அம்மாவின் காலுக்கடியில்
பல்மடங்காக்கின

என்னுள்
விருட்சத்தை காண
விதையானவளின்
இரத்தத்தை அக்குளவிகள்
விசமாக்கியது எதற்கு?

இதயச் சுவர்களில் அப்பிச்சென்ற
அவளின்
பசி
வேதனை
வறுமை
இன்றும் வரண்டுவிடவில்லை.

அவளில்லாமல்
நான் வெந்த தனல்
விறகாக கிடந்தேன்

மீண்டும்
அங்கே குளவிகள் சூழக்காண்கிறேன்

அம்மா,
எனக்காய் கதறிய இறுதி மூச்சோடு
குளவிகளை குதறியெடுக்க
தீப்பந்தங்களால் பொசுக்கிட
விரைகிறேன்.

பிரபஞ்சப் பெண்ணவள்

பிறந்தகம் விட்டவள்
பிரியமாய் வருபவள்
புகுந்த வீட்டிலே புதுமைப் படைப்பவள்
மண்ணில் மகவை
மலரச் செய்பவள்
மனதால் மலரின் இதழை ஒத்தவள்

பஞ்ச பூதத்தின்
பாரிய சக்தி
பாசம் நிறைந்த ஆழியின் அமைதி
உறக்கம் தொலைத்த
உதய சூரியன்
ஓய்வே இல்லா
உலகப் பிறப்பவள்

ஆற்றல் கொண்ட அற்புத தேவி
தேற்ற முடியா
திவ்விய சோதி
அச்சம் அகற்றினால் எரிக்கும் நெருப்பு
அத்து மீறிடும்
ஆண்களின் எதிர்ப்பு

காத்திரம் தெரிந்தவள்
சகலமும் புரிவாள்
முத்த பொய்மைகள்
முடித்தும் வைப்பாள்
காத்து மனிதம்
ஏற்றியே விடுவாள்
கவலைகள் தாங்கி கடனாய்ச் சமப்பாள்

நிமிர்ந்த நடையில்
நேர்மை விழியில்
திமிரைக் காட்டி
திகைக்கச் செய்வாள்
உலக வாழ்வில்
நுட்பம் தேடி
ஓதும் பனுவல்
கற்றுத் தேர்வாள்

இருக்கும் வரைக்கும்
இவளைத் தெரியாது
இல்லை என்றால்
எதுவும் இயங்காது
காற்றாய் எங்கும்
கலந்து இருப்பாள்
நேற்றை நாளையாய்
நகர்த்திச் செல்வாள்

நாணம் அச்சம்
மடமை பயிர்ப்பு
ஞானம் ஆக்கி நல்லறம் காப்பாள்
புன்னகை மலர்ந்து
புரட்சிக் காட்டி தன்னகம் மறைத்து
பிரபஞ்சம் ஆவாள்

மரண அறிவித்தல்

நல்லத்தண்ணி
கேதின்

கிரேக்கத்தை பிறப்பிடமாகவும்
நம் தேசத்தை வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட
ஜனநாயகம் காலமானார்

அன்னார்...

காலம் சென்ற சட்டவாச்சி
வலுவேறாக்கம்
நீதித்துறை
சுதந்திரம்
சமத்துவம்
ஆகியோரின் தகப்பனாரும்

காலம் சென்ற நல்லாட்சி
நிர்வாகத்துறை
சட்டத்துறை
விகிதாசார பிரதநிதித்துவம்
ஆகியோரின் உடன் பிறப்புமாவார்

மற்றும்
ஆளுங்கட்சி
எதிர்க்கட்சி
சுயேட்சைக்குழு ஆகியோரின்
நண்பனுமாவார்.

அன்னாரின் பிரிவின் துயரில்
பொதுத்துறை நிர்வாகம்
சமவுடமை
யாப்புறுவாதம்
தேர்தல் தொகுதிகள்
பிரதேச, நகர, மாநகர சபைகள் வாடுகின்றன

இவர் நேரடியாகவும்
மறைமுகமாகவும்
உலகம் முழுதும்
வாழ்ந்து வந்தவராவார்

இறைமை, அரசு, அரசாங்கத்தின்
உரிமையாளருமாவார்.

அன்னாரின் தகனம்
நாட்டில் வாழும்
சர்வாதிகாரம், போட்டி, பொறாமை
ஆட்சி ஆசை, சுயநலம் மற்றும்
திருட்டு, பொய்கள், இலஞ்சம், பணத்தாசை
இனம் மதம் ஜாதி ஆகியோரின் பொது
மைதானத்தில் நல்லடக்கம் செய்யப்படும்.

தகவல்

அன்னாரின் ஆழ்ந்த துயரத்தோடு
ஜனநாயக சோசலிச குடியரசின்
பொது மக்கள்.

புவனேஸ்வரி சுவர்முகநாதன்.

தேயிலை மண்ணையும் அதன் மக்களையும் தன்னுள் சுமந்து சுவாசித்த மாபெரும் படைப்பாளி மல்லிகை சி. குமார் ஆவார். அவர் கொட்டிக் கிடக்கும் தேயிலை மலைகளின் பசுமைக்குள் வாழ்ந்து தேசத்தை வளமாக்கும் மக்களின் சிவந்த துயரச் தேயிலைச் சாயத்தின் சுவையறிந்து, அவர்களின் வலி நிறைந்த ஏமாற்றத்தின் குரலாக தன் படைப்புகளை நமக்காக விட்டுச் சென்றிருக்கிறார். அவர் நமக்காக பல படைப்புகளை விதைத்து அதன் விளைச்சலை நமது எதிர் காலத்தின் வெளிச்ச முகத்திற்கு விட்டு சென்றிருக்கிறார். ஒரு மகத்தான படைப்பாளனை இழந்து இலக்கிய உலகு தவிக்கும்வேளையில் காற்புள்ளியும் அவருக்கான கண்ணீர் சொட்டுக்களை உதிர்க்கும் வேளையில், அவர் சமூக மாற்றத்திற்காக விட்டுச் சென்ற விடியலுக்கான அவாவை தொடர்ந்து முன்னெடுத்து எம் மக்களை தட்டி எழுப்பும் பணியை அல்லது செயற்பாட்டை முன்னெடுக்கும். தொடர்ந்து தன் சமூகத்தின் இதயத்தில் ஒரு ஆறுதலான வாழ்வை அடையவே அவர் தன் படைப்புகளை தந்தார்.

மாடும் வீடும் தொகுதியில் இடம் பெற்ற “நாங்கள் முட்கள்” கவிதையில் அவரது அகம் கொண்டிருந்த அவா வெளிப்படும் விதம்.

“எங்கள் முன்னோரை
நீங்கள்
உங்கள் தேவைகளுக்காக
நிமிர்விடாது
தடுத்தே வைத்து விட்டீர்
அதனால்
அவர்கள் கூராய் இருந்தும்
கூனாய் இருந்து விட்டனர்”

“வசந்த காலத்தில்
பூத்த ரோஜாவல்ல
நாங்கள்...”

இலையுதிர்
காலத்தில்
சிலிர்த்து
நிற்கும் முட்கள்”

“உயர முடியாது
உதிர்ந்து
போனவர்களின்
உரத்தில்
வளர்ந்த
நாங்கள்
நிச்சயம்
கூனாய் இருக்க மாட்டோம்
கூராய் இருக்கிறோம்”

அவரின் கனவை வெல்ல எமது பேனைகளை
எழுதச் சொல்வோம்.

இன்னும் மீதமிருக்கும் கனவு

அமரர் மல்லிகை சி. குமார்

மாரீமுத்து சிவகுமார்.

ஒவியம் திமோதிஸ்